No. 197

SOLDATUL

Foaie de lămuriri și informații pentru ostași

APARE MARȚEA, JOIA ȘI SÂMBĂTA | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA A NDAR No. 5-7-9 — BUCUREȘTI

SPIRITUL CONSTRUCTIV AL PACTULUI TRIPARTIT

Am arătat în numărul nostru trecut cum se definește caracterul constructiv al pactului tripartit, spre deosebire de concepția și practicele puterilor asociate în numele ideilor zise democrate, Anglia Statele Unite și Uniunea Sovietică. Pentru puterile aliate ale pactului tripartit războiul nu este un scop ci o necesitate, care dacă poate fi evitată e cu atât mai bine. De aceea, din manifestările acestor puteri apare repetat efortul de a înlătura răsboiul; dar când lucrurile nu s'au putut soluționa în chipul acesta de înaltă umanitate, ele fac războiul cu toată energia și cu toată conștiința răspunderii.

Cu totul altcum se petrec lucrurile în tabăra opusă. Anglia a creat și a provocat acest războiu nu fiindcă era ea înseși o forță militară și o amenința o primejdie reală, ci pentrucă spera să târască în nimicire și suferință altă umanitate, ca apoi să o poată exploata mai aprig. Prin toate actele ei din ultimii trei ani, asociația anglo-americană se afirmă ca o forță destructivă și faptul că Rusia Sovietică s'a făcut instrumentul acestei concepții dușmană omenirii este el singur suficient spre a-i defini caracterul destructiv. Extinderea progresivă a războiului, până la proporțiile de conflict mondial, pe care le-a luat după provocarea Japoniei la războiu, este opera acestei concepții haine. Ea și-a demascat imoralitatea în ziua când a făcut tovărășie cu bolșevismul, căruia diplomația anglo-americană i-a cedat contractual și ipotetic dominația asupra popoarelor Europei.

Din fericire forțele reunite ale pactului tripartit domină situația mondială a războiului și biruințele realizate pretutindeni garantează metodic și sigur reorganizarea viitoare a lumii, pe baza principiilor de reală determinare rasială a popoarelor și în virtutea idealului de dreptate națională, care condiționează o adevărată bună înțelegere universală. Căci în timp ce tovărășia anglo-americană-bolșevică a aruncat omenirea într'un nou războiu mondial, ca să-și păstreze unii dominația imperialistă și vastele lor domenii de împilare economică a sute de milioane de oameni, iar alții condamnabile năzuințe de răsturnare a ordinei mondiale firești, puterile aliate ale pactului tripartit continuă a se menține fără abatere pe linia de înaltă morală, care le-a reușit. Țările pe care intrigile tovărășiei anglo-americane-bolșevice le-a târît în războiu și au căzut înfrânte, ies azi în lumina vieții noui refăcute. Spiritul constructiv al pactului tripartit nu s'a desmințit nici un moment până acum și nu se va desminți nici mâine, când omenirea scăpată definitiv de amenințările destructive ale liberalismului mincinos, își va regăsi condiții de viață nouă și pașnică, și prosperă.

D. I. Cucx

Blânzi și îmblânzitori, ostașii români fac bună gospodărie, pe frontul Stalingradului, cu „ciolovecii", bucuroși că au putut scăpa de iadul „raiulul" lor sovietic (P. P.)

LUPTA IN ZONELE ADÂNCI

Amănunte asupra tacticei moderne de luptă

de Locot. Col. BENARY

Decizia cădea în bătăliile veacurilor trecute între zorii dimineții și amurgul unei zile. Numai rareori se prelungeau luptele pentru a doua zi. Armatele înaintau orânduite pe o linie întinsă și se eșalonau în adâncime după nevoie în două sau trei rânduri foarte apropiate. Un val de apărare, un zid, o fortăreață întărită de jur împrejur cu turnuri, o tabără, un lanț de șanțuri și baricade așezate aproape la aceeaș înălțime, caracterizau poziția de campanie fortificată. Era vorba de a se creea un front, de a se străpunge o linie fortificată și lupta era gata, victoria câștigată.

Raza de acțiune mult mai mare și forța de străpungere a armelor automate moderne au schimbat imaginea luptei. Cel ce se află în defensivă nu s'a mai mulțumit cu un front linear de apărare. El l-a desfăcut și l-a grupat în război de mișcare și de poziție, în război de câmp deschis și de fortificații, totul orânduit în adâncime. El și-a creat, folosind cu grije toate avantajele regiunii, toate posibilitățile de acțiune, de acoperire și de comuflare, o plasă întinsă pe o distanță de mai mulți kilometri. Plasa aceasta se compune din cazemate pe ambele flancuri, din tranșee și adăposturi subterane, din puncte de sprijin și de legătură, din cuiburi de mitralieră și baterii. Spațiile dintre toate acestea au fost umplute cu bagaje baricade și câmpuri de mine. El și-a întărit aceste instalații după timpul și materialul ce i-au stat la dispoziție cu bolte și ziduri de beton și de oțel, cu cupola mobile, blindate, cu forturi de beton și de oțel. Linia de apărare germană dela vest și în ciuda numelui lor înșelător, liniile Maginot, Stalin, Metaxas, și Mannerhein, sunt bune exemple pentru o asemena zonă de adâncime înzestrată cu toate mijloacele artei de fortificare. In timpul războiului de mișcare, francezii și-au arătat de pildă pe Somme, iar sovieticii în chip deosebit pe toate fronturile, măestria lor în crearea rapidă a unei asemenea zone. Firește, cel ce se află în defensivă nu se va limita nici în zona de adâncime la o apărare pasivă, ci dimpotrivă va încerca să unească atacul cu apărarea și să găsească destul de des prilejul de a folosi momentele de slăbiciune ale inamicului, ce se află risipit în lupte împotriva cuiburilor sale de rezistență, pornind el însuși la contra-atac. O rețea perfectă de informație dinăuntrul zonei de adâncime îi va ușura în mod real aducerea la timp a rezervelor în locurile decisive.

Pentru cel ce atacă, înaintarea într'o zonă de apărare eșalonată în adâncime va rămâne o tatonare în necunoscut. Nici chiar recunoașterea aeriană și terestră făcută cu cea mai mare grije nu va putea să-i dea o imagine deplină înainte de începerea atacului; atunci când este vorba de un inamic priceput într'o oarecare măsură în camuflare. Nu mai rămâne nimic altceva, decât recunoașterea, ce urmează să se facă în cursul atacului dela un sector la altul. In privința aceasta, un rol important revine, ca și în trecut recunoașterii terestre, ale cărei pretenții însă au crescut foarte mult prin folosirea de mijloace de recunoaștere blindate (care blindate de recunoaștere). Totuși formațiile înaintate de recunoaștere trebue să se aștepte în toate fazele luptei în zona de adâncime la descoperirea surprinzătoare a unor cuiburi de rezistență necunoscute, dând înainte de toate peste mitraliere și fiind întâmpinate cu focuri din flancuri. Este cu totul imposibil să li se curețe perfect drumul printr'un bombardament terestru și aerian asupra unui sector întins atât în lărgime cât și în adâncime. Efectul granatelor și bombelor este împrăștiat atunci când focul este distribuit pe o suprafață mai mare. Și aici trebuie să se înainteze sector după sector, pentru a se sdrobi fiecare cuib de rezistență prin colaborarea trupelor de șoc cu armele așezate în urmă. Imbunătățirea mijloacelor de informație, mai ales a aparatelor telegrafice, a constituit condiția necesară pentru aceasta. Dacă aceste formațiuni trebuie să renunțe din pricina distanței prea mari, din pricina posibilităților de observație și de legătură din cauza relelor condiții atmosferice, la sprijinul armelor automate din spate și al avioanelor de luptă în picaj, intervin armele grele (tunurile infanteriei, aruncătoarele de granate, tunurile anti-tanc și mitralierele), care sunt adaptate infanteriei și care sunt atât de mobile și de ușor de camuflat, încât o pot urma pretutindeni. Trupele de șoc vor putea conta însă în primul rând pe ajutorul carelor de luptă blindate și al tunurilor de asalt, care merg perfect pe orice teren și sunt asigurate cel puțin împotriva focurilor infanteriei și a schijelor granatelor de ar-

(Continuare în pag. 3-a)

CIFRE ELOCVENTE

Cu prilejul celei de a doua aniversare a semnării pactului tripartit, d. von Ribbentrop, ministrul de externe al Marelui Reich, a ținut un discurs de însemnătate covârșitoare. Trecând în revistă victoriile Axei și pierderile dușmane, discursul ministrului de externe german a fixat situația celor două forțe combatante, făcând deducția logică a unei superiorități indiscutabile a Axei față de dușmanii săi și deci revenirea victoriei pentru Axă.

Patru sute cincizeci de milioane de oameni sunt înșirați în tabăra amicilor Axei. Milioane de soldați din cei mai buni înaintează victorioși pe toate fronturile, înfrângând cele mai îndârjite rezistențe. Mediterana a fost curățită de englezi, Egiptul e amenințat, forța rusească e fărâmițită, înlăturându-se odată pentru totdeauna pericolul bolșevic asupra Europei. Un milion șase sute mii de chilometri pătrați, din Rusia Sovietică, au trecut sub stăpânirea Germaniei și aliaților săi. Jumătate din teritoriul Rusiei Europene, cu toate bogățiile lui, a devenit hambarul Europei creștine. O populație de 90.000.000 oameni a fost pierdută pentru Rusia, adăugându-se la această pierdere 15 milioane de morți, răniți și prizonieri.

Anglia și Statele Unite n'au împreună decât 190 milioane de locuitori, iar armatele celor două națiuni au uitat de mult să mai lupte, deoarece secole de-arândul au avut o viață de tihnă neturburată sau au lăsat pe alții să lupte pentru ei.

Războiul nu se va termina desigur prea repede și dușmanii vor mai schița încă atacuri. In Orientul îndepărtat, forțele americane vor căuta să recucerească insule, teritorii smulse de japonezi englezilor și americanilor, iar în Rusia, fiara bolșevică, deși încolțită din toate părțile, va mai căuta să muște. Dar toate acestea nu sunt decât reflexe nepuținciosae [sic] ale unor muribunzi, ale căror ceasuri sunt numărate.

Oricât ar încerca puterile din tabăra adversă să se ajute unele pe altele și mai ales oricât de hotărîtă ar fi voința anglo-saxonilor de a ajuta Rusia, cetatea rezistenței și speranțelor lor, puterile Axei vor ști să împiedice să ajungă la țintă aceste ajutoare. Fie că navele anglo-saxone vor ocoli Africa, fie că se vor îndrepta printre ghețarii Nordului, aviația și marina puterilor Axei vor fi pretutindeni prezente și vor trimite la fund prețioasele încărcături.

Ministrul de externe al Marelui Reich, vorbind în numele puterilor pactului tripartit, a dat ultimul avertisment dușmanului. Ceasul socotelilor finale se apropie. Ordinea nouă va fi reintronată atât în Asia, cât și în Europa, iar omenirea va fi eliberată în viitor de sub robia popoarelor asupritoare.

Serg. t. r. Ion Munteanu

UN PRIETEN

NUVELĂ

de MIHAIL ȘERBAN

Nu-i văzusem de câțiva ani. In acest timp el ajunsese „domnul avocat", om cu situație morală și materială bine consolidate în orașul copilăriei noastre. Se schimbase ceva în „aerul" lui, care mă stingherea... Voiam să-l abat pe panta amintirilor, dar el, mereu: „Ce-am fost și ce-am ajuns!", admirativ, în extaz parcă și vorbea numai de procesele pe care le susținea la „Curtea cu juri"... Il felicitase și președintele...

Apoi mi se adresase, iscoditor, cu intenția vizibilă de a mă provoca la destăinuiri care să echilibreze zelul lui de a-și face reclamă...

— Ei, spune-mi și tu, ce faci, cum o duci?

— Eu? Bine... Bine...

Mă fofilam în dosul acestui răspuns laconic și el, isbindu-se de zidul indiferenței mele și a lipsei de interes față de „ajungerea" mea și a lui, se încăpățâna să cedeze mulțumindu-se numai cu atât. Incepu să gesticuleze, să vocifereze, afirmând că rămăsesem cum am fost, fără interes în fața vieții, absurd. Eu râdeam și el fierbea, gata să explodeze de prea mare presiune interioară...

Mi-ar fi părut rău să ne certăm, fiindcă, din câți prieteni avusesem în acest oraș, cu el mai rămăsesem. Deși nu sunt un orgolios, înțeleg pe oamenii orgolioși și, atât cât nu trec limita, îi suport.

Mergea acum cu jumătate de pas înaintea mea, grăbit, fără să-mi adreseze o vorbă...

— Cât stau aici, aș vrea să fac o excursie, două... Să revăd locurile pe unde am hoinărit... am spus intr'o doară și ca să înod șirul vorbei.

— Zău? se smuci, rămânând acum el doi pași în urmă. Bună idee! Iți mai aduci aminte? Plecam cu noaptea în cap. Veneam după ce înopta... Câte emoții pe biata mama, Dumnezeu s'o ierte! Și de câte ori nu eram să mă înec în Moldova, până ce m'am învățat să înot! Tu n'ai putut să înveți...

— Nu! aprobai, îngăduitor, recunoscându-mi inaptitudinea.

— Și unde ai vrea să mergi?...

— Spre Moldova,... la Fântâna Mare, la Baia, chiar mai departe, pe Stânișoara, spre Borca...

— Zău, bună idee, merg și eu... La Baia, nu? Zece kilometri, un fleac... Dus și întors, douăzeci... Floare la ureche... M'am făcut un sportsmen!... he!... și făcu un gest de indulgență din mână, ca și cum ar fi zis: „da' ce știi dumneata!"... și parcă compătimitor...

Intr'adevăr, orice l-ași fi crezut, nu [illegible] a sportsmen nu arăta. Era gras și înainte, dar acum se rotunjise, se încalase, și la înălțimea lui... cam mică, orice centimetru în diametru conta și se cunoștea. Se mișca greoiu, ca după o lâncezeală îndelungată și gesturile nu se îmbinau armonic, ca trupurile supuse unei d[illegible] îndelungate a mersului...

Ne-am înțeles să trec pe la el a doua zi, la patru dimineața și să-l iau. Ne-am dat mâna și ne-am despărțit, dar abea am făcut câțiva pași, când mă auzii strigat înapoi...

— Uite ce, mi-a venit o idee! Mai bine să luăm o trăsură... Știi, pentru mine tot una... Eu, douăzeci de kilometri, un fleac!... Sportsmen! Da' pentru tine! După atâta sedentarism!...

— Nu! Nu! proestai cu energie și, dacă nu mă 'nșel, am văzut o umbră de îngrijorare în privirile lui. — Sper să rezist... In asta stă tot farmecul... să simt toropeala și vlaga oboselii... Să mă bucur de peisaj în voe..

— Dar dacă nu reziști?

— Mă lași pe marginea unui șanț...

Nu mai avu ce zice și plecă...

Deșteptătorul mă trezi la ora trei și jumătate. M'am grăbit ca să-i fiu pe plac. La patru băteam la fereastra prietenului meu. Perdeaua se dădu la o parte și capul somnoros apăru în geam.

— Ai venit? Cât e ora? Patru? Am uitat să pun ceasul, să mă scoale... Mai plecăm?

— Dece să nu plecăm?

— Mă aștepți puțin...

Dispăru după perdea.

M'am așezat pe marginea cerdacului, ca să-l aștept. Auzeam foșnetul hainelor, cum se îmbrăca, bocănitul încălțămintei.

— Da' dacă plouă? — întrebă el dinăuntru.

— Nu plouă! Cerul e senin...

— Numai de n'ar fi căldură mare peste zi...

Râsei numai pentru mine de temerile lui pentru mine și dădui drumul gândului să plece înainte, pe drumul Băii, în recunoaștere și evocare.

La patru jumătate eram tot în acel loc.

— Dacă întârziem se face cald... Tot farmecul e să pornim de dimineață... Nu mai auzim nici pitpalacul... îi zisei.

— De pitpalac îmi arde mie?... auzii un glas strangulat, de aproape nu-l recunoșteam. — Nu-l aud în fiecare zi, în câmpul lui Harașpuc,... îl aud din grădină dela mine.

Tăcui. Rumegam în mine păreri de rău că nu găsisem alt tovarăș de drum, dar nu voiam să renunț la o plimbare atât de frumoasă...

La cinci fără un sfert, în fine, apăru. Nici să-l recunosc în costumul gri-fer, cadrilat cu dungi roșii subțiri, de adevărat „sportsmen", pantaloni englezești întorși mai jos de genunchi peste ciorapii groși de lână.. Pantaloni „golf"... Iar în picioare niște bocanci cu talpă de două degete grosime, cu buza îmbrăcată în zimți de fer. Pe cap o șapcă turtită, pusă hoțește pe-o parte, ca intr'un jurnal de modă bărbătească. Englez după îmbrăcăminte și îmbrăcămintea îi împrumuta și aerul...

Sesiză impresia pe care o făcu asupra mea și se dispuse...

— Iți place? Trei mii cinci sute hainele, bocancii o mie două sute de la „Alpinist", Cernăuți... Marfă străină...

— Extraordinar! Minunat!...

Dunga impecabilă a pantalonilor, felul cum stătea haina, dar mai ales bocancii cu scârțâitul lor la fiecare mișcare, îmi denunțau gustul pentru prea nou al prietenului meu.

— N'ai idee ce ușor mă simt în ele! se umflă el ca un curcan în pene... Și durabil și comod! Mai ales bocancii! Parcă au arcuri, aripi... Știi să mergi repede? Marș forțat? Să te ții de mine...

Voiam să-i spun că nu aveam nici o grabă, că facem o plimbare de plăcere, că mergând mai încet mai departe ajungi, dar tonul lui și siguranța în performanța pe care avea s'o realizeze, mă intimidă...

Mergeam în urmă cu câțiva pași și mai trăgeam cu coada ochiului și pe la cele frumuseți ale grădinilor despletite ca niște fecioare care abia cred în kilometrii lui și 'n aripile bocancilor lui. L-ași fi rugat să meargă mai domol, dar îl asigurasem că voi rezista și-mi era oarecum să mă dau învins așa de repede. Dar la bariera orașului se opri el singur și-mi zise:

— Tot era mai bine dacă luam o trăsură!

— Mergem mai încet, rezistăm mai mult. Nu înțeleg dece te grăbești!...

Iși scoase batista și și-o trecu pe față cu un oftat.

Plecarăm mai departe, dar acum mergea alături de mine.

—— Rămânem până mâine la Baia. In Moldova sunt păstrăvi. M'a învățat un coleg al meu, avocat la Cernăuți, fecior de țărani de pe Valea Bistriței, — să-i prind. O adevărată artă. Numai că trebue să sacrificăm o noapte... Ii prinde la lumina torțelor...

— Accept!...

— Accepți? se miră. Da... da... sigur... N'ai văzut niciodată cum se prinde păstrăvul? A! ai să vezi și-ai să te minunezi...

Vorbind una-alta, urcasem dealul Tâmpeștilor. Soarele urcase și el odată cu noi și parcă ne întrecuse, căci ne ardea în spate, cum l-o fi ars și pe Făt Frumos ura sgriptoroaicei căreia îi furase fata... Bătea vânt răcoros dinspre Fântâna Mare și aducea miresme de flori și mure de mai departe, dinspre pădure. Mi-am scos pălăria și prietenul, trăgând cu coada ochiului, mă imită îndată...

— Cald! scăpai vorba, imprudent.

— Ce ți-am spus! Nu mai bine luam o trăsură!

— Cu trăsura n'ai timp să vezi atâtea frumuseți...

Pufni pe nas și, după alți câțiva pași, se opri.

— Mă roade un bocanc, de-mi sar ochii...

— O fi dealul prea lung... glumii.

— Să ne odihnim puțin pe marginea șanțului... zise ca și cum nu m'ar fi auzit.

Ne-am așezat. Și tot el:

— Mi s'a făcut foame...

— Mâncăm în sat. Cunoști pe cineva?

— Tot satul... Cei mai mulți clienți în Baia îi am. Fieful meu...

— Faci și politică, poate?

— Sigur! Nu știai?

— Nu! Poate te văd și deputat.

— La viitoarele alegeri, sigur... sunt al cincilea pe listă.

Știam sigur că județul trimitea numai patru deputați în parlament și fără să vreau am roșit. El se făcu că-și înnoadă șnurul la bocanci...

Plecarăm. Acum mergeam cu un pas înaintea lui și tot trebuia să mă opresc, ca să nu rămâe prea în urmă...

— Mare noroc ar fi să nu pătesc ceva cu piciorul ista! Simt cum crește temperatura... Imi arde călcâiul... Mi-i frică să nu se infecteze. Nu s'au văzut atâtea nenorociri dintr'o rozătură? Iți pierzi piciorul...

— Doar ai mai mers cu ei! Nu te-au bătut?

— Nu! răspuse nesigur...

— Uite satul... îi arătai în vale casele albe, estompate în ceața albăstrie.

Când am ajuns la locul numit „La arini", a cerut iar drept de popas. S'auzea murmurul cascadei dintre copaci, în jurul căreia, când eram copii, veneam primăvara și culegeam ghiocei... Pe-atunci, aici, era pădure în toată regula, încât, când intrai în ea te înfiorai și de frig și de frică. Fiindcă era și mlaștină și umblau jivinele, puzderie. Iți alunecau pe picioare. Dar, în anii ce trecuseră de-atunci, oamenii tăiaseră pădurea și nu mai lăsaseră decât o perdea de copaci, să-i țe de umbră și de urît pârâului... Cascada parcă mi se plângea pentru asta, prin murmurul ei...

După acest popas nu mai era până în sat mai mult de două asvârlituri de băț. Prietenul meu, probabil, își făcuse în gând socoteală, căci, când am plecat, iarăși nu mă mai puteam ține de el. Poate îl fugărea și foaea sau poate că voia să ajungă mai repede, să se termine odată chinul pentru el.

— Nu te mai doare piciorul! i-am strigat din urmă.

— Mă doare, dar intrăm în sat și nu vreau să mă vadă clienții mergând șchiop...

— Mă ierți. Acum îmi pare și mie rău, căci dacă luam trăsură nu se întâmpla asta...

El se întoarse și mă privi bănuitor, suspectându-mi seriozitatea...

— Luăm la întoarcere. Găsim noi o căruță în sat...

Parcă l-ași fi admirat din nou, costumul de „sportsmen" așa [illegible] se luminase chipul. Arcurile bocancilor își recăpătară brusc elasticitatea și aripile se desfăcură pentru [illegible]or.

Când am intrat în sat, redeveni „el". Nu-mi vorbea despre procesele dela jurați, ci despre extraordinarele discursuri rostite în propaganda electorală...

— Șeful nu pleacă niciodată fără mine. Eu fac și pietrele să plângă de mila țării acesteia intrată pe mâinile streinilor. Să vezi pe țărani cum strigă ura și mă poartă pe brațe... Când voi ajunge deputat, să vii în parlament să mă asculți... Doar ești scriitor și ai nevoe de figuri mari cari să te inspire, care să intre în paginile cărților tale ca niște simbo-

(Continuare în numărul viitor)

CÂTE PUȚIN DIN TOATE CELE

Arhiva celor 30.000 de fotografii de animale

Mai toți am fotografiat cândva animale, dar fotografii cu această specialitate, având cunoștințele zoologice și științifice necesare, ca berlinezul dr. Schmidt-Schaumburg, sunt rari. In marele său atelier are șerpi, șopârle și cele mai felurite păsări. In rafturi înalte, toată zoologia pământului este reținută în fotografii, de'a purecele de apă până la pinguin. Se adaogă o serie de foto-

grafii Roentgen, microfotografii de animale și numeroase fotografii în culori, așa încât această colecție a d-rului Schmidt-Schaumburg cuprinde peste 30.000 fotografii de animale, fiind una dintre cele mai mari arhive de specialitate din Germania. Cea mai dificilă muncă a savantului a fost fotografierea țânțarului, dela ou până la animalul matur, iar cea mai periculoasă fotografie, cea a șarpelui Kobra, dr. Schmidt-Schaumburg spune că ar fi fost un joc între viață și moarte. A fotografiat reptila în toate fazele vieții, dela poziția de repaos și șerpuitul domol până în momentele când arăta, la apropierea lui, semnalele de avertizare, ridicându-se la atac, pentru a porni la mușcătura mortală. Această mușcătură este oprită rapid cu o cismă ținută în cale. Cea mai „prețioasă" fotografie este aceia a unui cuib de pasăre cu ouă, căci cu această ocazie și-a pierdut, căzând dintr'un pom, aparatul scump, ceeace se întâmplă adeseori profesionistului fotograf. Fotografia care i-a adus cea mai mult câștig d-rului Schmidt-Schaumburg a fost aceia a unui șarpe de apă. A apărut în întreaga presă mondială, în total în 135 de reviste ilustrate din toate țările și în toate limbile, ceeace constituie un record unic.

Boala misterioasă a luminii

Fenomenul cunoscut tuturor fotografilor că filmul sau plăcile fotografice se înegresc când sunt atinse de lumină nu este o chestiune atât de simplă pe cât pare. Stratul filmului constă în cea mai mare parte din bromură de argint prin care ia naștere imaginea fotografică, dar care prin sinea sa nu este sensibilă la lumină. Trebue, pentru a se spune așa, întâi sensibilizată, lucru pentru care se folosesc anumiți coloranți care dau stratului capacitatea de a păstra imaginea desenată de sistemul de lentile. Astfel de culori sunt numite „florescente" deoarece reflectează iarăși o parte din lumina absorbită. Acești coloranți au oarecari particularități ca spre exemplu aceea de a face infuzoriile amestecate cu această culoare să moară dacă sunt supuse la lumină și să trăiască dacă sunt păstrate la întuneric. Știința a constatat că și alte animale ca șobolanii și șoarecii cărora li s'au injectat astfel de culori sub piele devin „bolnave de lumină" și se prăpădesc dacă nu sunt ținute la întuneric. Lucru curios este că animalele negre nu sunt sensibile la astfel de injecții.

Coloranții care produc asemenea efecte există și în natură. Spre exemplu chiar și Vechii arabi știau că oile care mâncau planta numită Barba lui Aron erau atinse de această boală a luminii. Arabii combăteau boala vopsind blana animalelor cu zeamă de tutun sau cu extract de henna, după care boala dispărea. Un chimist german, prof. dr. Brockmann a reușit să izoleze colorantul din Barba lui Aron. Florile

presate dau o sevă care are o florescență roșie. Pentru prima dată în lume s'a putut cristaliza un produs natural sensibilizator de lumină. S'a constatat că unul pe cinci mii grame din această materie este suficient pentru a sensibiliza șoareci și șobolani. Cum pe lângă Barba lui Aron mai există și alte plante provocatoare de boli de lumină, care se bazează pe aceleași motive, cercetările prof. dr. Brockmann vor avea o deosebită importanță.

Folosirea turbei în Europa

Știința a constatat de mult că și turba poate fi folosită drept carburant. Ea este dealtfel un combustibil de calitate inferioară și eftin. Conținutul mare de apă din turbă a făcut ca turba să fie folosită în generatoarele vehiculelor. Bogate în turbă sunt mai ales Germania, Suedia, Danemarca, Franța, și Norvegia.

Suprafața teritoriului suedez este acoperită spre exemplu 14% cu turbă, care după părerea specialiștilor ar fi suficientă pentru acoperirea nevoilor combustibile ale țării pe timp de 700 de ani. In Danemarca 131.099 ha. sunt acoperite cu turbă, din care în anul trecut s'au scos 220.000 tone. Această manoperă a dat de lucru la circa 70.000 de lucrători. Calculele spun că la un consum de jumătate milion de tone a-

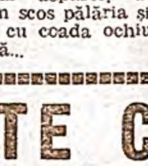

nual, turba din Danemarca ar fi suficientă pentru a aproviziona cu material timp de 100 de ani industria daneză. La încercările făcute în Danemarca cu folosirea turbei pentru generatoarele de auto-vehicule, rezultatul a fost din cele mai satisfăcătoare, dovedindu-se că dacă pentru o distanță se consuma benzină în valoare de 12 coroane, acelaș drum consuma turbă în valoare de 3 coroane. Cele 180.000 de autovehicule din Germania care acționează cu generatoare economisesc pe an 648.000 tone benzină. Acest lucru arată importanța turbei pentru economia națională.

Consumul de bumbac al Americii

Măsurile de restricție riguroase, care au fost luate în ultimul timp pentru consumul civil de bumbac în Statele Unite, au devenit necesare, după părerea specialiștilor economici americani, deoarece, pe lângă nevoile mari ale armatei, trebuiește înlocuită cu bumbac și iuta pentru fabricarea sacilor, material care înainte era furnizat de spațiul Asiei răsăritene. Deci în toate fabricile textile din Statele Unite, Mexico, Brazilia, Argentina și alte țări americane se consumă toată cantitatea de bumbac produsă, așa încât depunerea rezervelor în emisfera vestică este legată de mari dificultăți. Consumul anual de bumbac a atins 13 milioane de baloturi.

O invenție nouă pentru parașutiști

Cunoscutul parașutist argentinian Picasso a inventat un nou aparat radio-telegrafic pentru parașutiști, care cântărește numai 2,45 kg., și care poate fi folosit la salturi în acelaș timp ca post de emisiune și de recepție.

VOCI DE PESTE HOTARE

Exemplul de vitejie, conştiinciozitate şi sacrificiu de care România a dat dovadă în lupta contra bolşevismului, a avut peste hotare un răsunet binemeritat. Chiar şi cei cari erau obişnuiţi să treacă întotdeauna cu vederea faptele de seamă ale poporului nostru, au ajuns să recunoască că dintre toţi aliaţii ce luptă pe frontul din Răsărit, România a contribuit în cea mai mare parte, la nimicirea puhoiului bolşevic. Luptând nu din motive egoiste, ci numai din imbold naţional, pentru reîntregirea hotarelor sale şi civilizaţia Europei, a ştiut să moară şi să învingă dar n'a dat nici un pas înapoi depe pământul cucerit. Răsboiul a dat ocazie ţării noastre să-şi arate adevărata valoare şi să reamintească lumii, că stă de secole întregi pionul civilizaţiei la Dunăre şi că jertfa ei de totdeauna nu poate fi trecută cu vederea. Vitejia ostaşului român, de care s'a scris atât şi în alte războaie, a trecut de astădată peste orice închipuire omenească. Cazemate cucerite cu pieptul, fortăreţe asediate zi de zi şi noapte de noapte cu răbdare şi sânge rece, atâtea victorii ce se adaogă la lanţul cel mare, sunt mărturii ce vor rămâne veşnic în mintea celor ce-au asistat la lupta de distrugere a regimului bolşevic.

Aproape nu există ziar din străinătate, bineînţeles dintre acele ce simt marea chemare a timpului, să nu aducă elogii armatei române şi conducătorilor ei. Pusă sub scutul puternic al Mareşalului Antonescu, armata noastră a reuşit într'un timp foarte scurt, să facă adevărate minuni. Iată de pildă ce scrie ziarul falangist „Solidaridad" din Barcelona:

„Dacă astăzi viteaza infanterie şi cavalerie română se întâlnesc victorioase în toată greaua campanie contra Sovietelor, dela Harcov până pe piscurile Caucazului, săvârşind fapte de glorie la Odesa, Sevastopol şi Kerci, aceasta nu se mai datoreşte unei simple întâmplări, ci însăşi legei morale a acestui popor". **Şi mai departe:** „România a fost santinela care a arătat umanităţii primejdia bolşevică asupra Europei şi asupra lumii civilizate. Aceste fapte vor fi ratificate de istorie".

Spania care a suferit atât de mult de pe urma comunismului, cu rănile încă nevindecate de un război civil care a durat trei ani încheiaţi, nu poate uita pericolul ce-l prezintă pentru omenire aceşti „misionari ai civilizaţiei". De-aceea apreciază şi înţelege jertfa noastră.

Conducătorul Statului, Mareşalul Antonescu, a fost obiectul unei frumoase portretizări de către ziarul „Bălgaria" organul Uniunii generale a militarilor de rezervă din Bulgaria. Reproducem câteva pasagii din articol: „Premiat în toate şcolile, Mareşalul Antonescu a fost deosebit de preţuit în armată, unde i s'au încredinţat misiuni pline de răspundere. Cariera lui ca şi a oricărei personalităţi mari, nu a fost o carieră liniştită. Când în Sept. 1940 s'a pus problema viitorului României, Mareşalul Antonescu a fost chemat să salveze Dinastia, ţara şi poporul. Şi a reuşit.

A luat parte activă la războiul actual în fruntea marilor forţe româno-germane. Pentru succesele obţinute de operaţiile pe care le-a condus, el a fost decorat de Fuehrerul Adolf Hitler cu Crucea de Cavaler a ordinului Crucei de fier". **Ne bucură mult asemenea aprecieri despre persoana Conducătorului nostru, cu atât mai mult cu cât ele vin de peste hotare, dela oameni cari nu prea au ocazie să cunoască rostul şi năzuinţelor noastre. Deasemenea ne bucură ori ce gând închinat ostaşului român ce-şi varsă sângele pe malurile Volgii, pentru liniştea şi prosperitatea Europei.**

Ele sunt mărturii sincere de adâncă înţelegere a jertfei noastre.

Cap. Constantin Salcia

IN MUNŢII TATRA...

D-lui Mach, ministrul de interne slovac

Pe Tatra sus, pe Fatra, stă, ca rana,
Inzăpezitul plâns în ochi de lacuri,
Că le-a ştirbit duşmanii răi coroana
Şi le-au răpit tovarăşul de veacuri.

Trei Feţi Frumoşi ţineau pe umeri cerul
Şi străjuiau hotar de ţară nouă;
Când le cânta dintr'un caval oerul,
Toţi trei zâmbeau în lacrima din rouă.

Stăteau cuprinşi cu mâinile ca'n hora
Ce sărbătoarea se frământă'n sate:
In pieptul lor nădejdea tuturora
Trăia ca'n inima ce'ntr'una bate.

Au fost trei fraţi, au fost!.. Dar unde-i unul?
Cine l'a dus? Şi când? In care ţară?
Cine-a fost hoţul şi cine nebunul
De-a jefuit asemenea comoară?

Dar când va fi să se mărească vatra,
Ca împreună fraţii buni să fie,
Se va întoarce — atunci acasă Matra
(Aşa precum românu-acesta scrie.)

Ş'apoi izvoarele n'or să mai plângă
Sub brazii care povestesc într'una
Şi-or sta în veacuri strajă frate lângă
Frate, în ţara care va fi una...

Sliaci, 15 Iulie 1942

D. Iov

RĂNIŢII ROMÂNI INGRIJIŢI FRĂŢEŞTE IN GERMANIA

Organizaţia pentru străinătate a partidului naţional-socialist german se ocupă de câtva timp cu îngrijirea răniţilor din armatele aliate care luptă cot la cot cu cea germană pe frontul din răsărit pentru clădirea unei noui Europe. Activitatea acestei organizaţii a început cu îngrijirea soldaţilor aparţinând Diviziei Albastre spaniole, internaţi ca răniţi în spitalele din Reich, extinzându-se apoi asupra tuturor celorlalţi aliaţi.

O problemă importantă a fost transmiterea ştirilor despre răniţi internaţi în spitalele din Germania. Neavând veşti, rudele acestora s'au adresat mereu grupurilor respective ale organizaţiei pentru străinătate a NSDAP, informându-se de soarta alor lor. Prin colaborarea între aceste grupuri, ministerul de externe, Comandamentul Suprem al armatei germane şi misiunile diplomatice din fiecare ţară problema a fost rezolvată: s'a desvoltat un viu schimb de scrisori între răniţi şi rudele lor, iar din patrie s'au trimis la spitale mari cantităţi de vin, fructe, tutun, îmbrăcăminte, etc.

Dar organizaţia pentru străinătate a NSDAP nu s'a mulţumit numai cu crearea legăturilor şi îngrijirea sanitară, ci, faţă de faptul că starea rănitului se îmbunătăţeşte mai repede, atunci când se adaugă şi hrană spirituală, a întreprins distribuirea în spitalele germane de sute de ziare, crearea de biblioteci, împărţirea de dicţionare şi ghiduri, pentru uzul răniţilor în limba lor proprie. Totodată s'au adus din ţările aliate actori de prima mână pentru a da reprezentaţii în faţa răniţilor.

Această organizare are o expresie deosebit de amplă în Viena. In acest oraş al veseliei se găsesc răniţi aparţinând aproape tuturor naţiunilor aliate: români, finlandezi, croaţi, slovaci, etc. Cu câtă bucurie asistă ei la apariţia pe scenă a minunatelor costume naţionale în care sunt îmbrăcaţi reprezentanţii jocurilor româneşti, la baleturile Operei de Stat din Viena, pe fermecătoarea muzică a lui Johann Strauss, la reprezentaţiile artistice specifice ale fiecărei naţiuni. Intre aceste reprezentaţi apar dansuri şi lieduri germane, care fac legătura. In acest fel se contribue puternic la consolidarea comunităţii spirituale şi politice a Europei noui.

Nenumărate scrisori trimise din spitale organizaţiile pentru străinătate ale NSDAP arată recunoştinţa fierbinte a răniţilor pentru tot ce se face spre mulţumirea lor. O deosebită impresie a făcut asupra răniţilor faptul că toate pachetele trimise din patrie de organizaţiile menţionate conţineau şi o fotografie a Fuehrerului, având pe dos mulţumirile lui pentru participarea la lupta de zidire a nouei Europe, scrise în limba fiecăruia. Un rănit românaş scris organizaţiei NSDAP din România că cea mai mare bucurie i-a făcut-o fotografia Fuehrerului, căreia i-a comandat imediat o ramă de argint. Pachetul pe care l-a primit a fost pentru el o surpriză, cu atât mai mult cu cât nu are nici o rudă şi nu aştepta nici un semn de dragoste de nicăeri. Locotenentul român Stoica, scrie după primirea unui astfel de pachet: „Sunt foarte impresionat de solicitudinea pentru răniţii puterilor Axei, şi mă rog lui Dumnezeu să rămân în spitalul acesta până la deplina mea însănătoşire, fiind că doctorii şi surorile se poartă cu mine şi mă îngrijesc peste măsură de bine". Un alt rănit român scrie într'o germană aproximativă că „i s'a făcut rost" de un ziar românesc, ceeace l-a bucurat foarte mult. Se scuză de greşelile de scris (şi cu această ocazie mai comite o greşeală: scrie Feller în loc de Fehler, care înseamnă greşeală), dar deocamdată nu poate mai mult. Un alt român scrie: „Pachetul mi-a făcut multă bucurie şi vă mulţumesc foarte, foarte mult".

Cât de mult se strânge legătura între popoarele german şi român mulţumită activităţii admirabile a organizaţiei pentru străinătate a NSDAP reese şi dintr'o scrisoare a unui rănit român care, după ce mulţumeşte pentru primirea unui pachet, scrie textual: „Soldatul român înţelege să lupte, dar este şi recunoscător poporului german că i-a dat posibilitatea să participe activ la lupta pentru civilizaţia şi cultura europeană, şi împotriva bolşevismului reacţionar. Trăiască prietenia germano-română! Victoria va fi a noastră!". Şi are dreptate. Căci dacă popoarele Europei sunt atât de unite, cum reese din exemplele de mai sus, bolşevismul se va nărui în faţa sforţărilor lor comune.

LUPTA IN ZONELE ADÂNCI

(Urmare din pagina I-a)

tilerie, ca şi a schijelor bombelor de avion.

Cel ce atacă nu va porni să străpungă o zonă de fortificaţii eşalonate în adâncime, aşa cum se trecea odinioară la atacul împotriva batalioanelor ce înaintau pe câmpia netedă aşezată pe câteva rânduri, bătând tobele şi sunând din goarne. Nici nu va căuta să se apropie, ca în bătăliile de material din războiul mondial, în valuri dese de asalt pe urmele tăvălugului de foc al artilerii superioare. Trupele sale de şoc se vor strecura spre inamic, dela un loc acoperit la altul, sub pretecţia armelor de foc vârând astfel pene de şoc, care se vor lărgi treptat, treptat, spre dreapta şi spre stânga, în breşe. Prin ele pătrund unităţile din urmă ale coloanelor de atac pentru ca, în timp ce unităţile deja înaintate sau cele ce le-au urmat îndată le apără flancurile, să cunoască a doua, a treia, a patra linie a cuiburilor inamice de rezistenţă. Atacul devine astfel o „străpungere" e drept înceată, dar sigură, a întregei lungimi a zonei poziţiilor eşalonate în adâncime. La această străpungere trebuie să se conteze mereu ca înaintarea să fie tulburată sau oprită prin contra-atacurile inamice. Lupta poate dura zile şi săptămâni dearândul, aşa cum au dovedit-o experienţele campaniei ofensive din anul acesta de la aripa sudică a frontului de răsărit, până când inamicul din linia eşalonată în adâncime este în aşa fel îmbucătăţit, încât nu mai poate opune nici-un fel de rezistenţă. Aceasta se întâmplă mai ales când regiunea oferă inamicului posibilitatea de adăposturi, de flancare, de baraj, de pregătire şi de realizarea unor contra-atacuri, ca la Sevastopol, în regiunea muntoasă de la Kalaci, pe versantul vestic al Caucazului, cu înălţime abrupte şi prăpăstii adânci.

Conducerea superioară va da pentru lupta în zona fortificaţii eşalonate în adâncime numai indicaţii de ordin general în linii de direcţie, putând în cel mai bun caz să ridice unităţilor din subordine sectoarele de atac şi ţelurile atacurilor. Ea va lăsa amănuntele în semn a comandanţilor locali şi va trebui să se încreadă că aceştia, prin buna lor pregătire tactică, vor acţiona în cadrele acţiunii generale. Puterii de a hotărî, priceperii tehnice şi tactice a comandanţilor în subordine chiar şi luptătorilor izolaţi li se lasă limite de acţiune foarte largi. Că soldaţii germani ştiu să folosească lucrul acesta cumultă înţelegere au dovedit-o succesele lor pe toate fronturile de atac ale acestui război. Ei nu sunt însă maeştri numai în atacul printr'o zonă de fortificaţii eşalonate în adâncime, ci şi în apărarea ei. In timpul iernii trecute ei au ştiut să pareze disperatele atacuri ale masselor sovietice, rezistând într'o zonă de adâncime construită şi ţinută de ei sub cele mai nefavorabile condiţii atmosferice, transformând cuiburile lor de rezistenţă într'o reţea, care a sugrumat în cele din urmă toate unităţile inamice se strecuraseră în ochiurile ei.

DOI PRIZONIERI

Am ajuns pe brânci la postul de comandă al regimentului de vânători, lăsând în spatele nostru la câţiva kilometri ultima terasă a stepei. Acum un şes fără nici o ridicătură, mereu întrerupt de bălţi se întinde până la Volga care nu se vede dar care este aproape.

In faţa noastră linia continuă şi compactă a unui sat, sau mai bine zis a unui orăşel care e în rândul suburbiilor Stalingradului.

Maiorul, culcat într'un şanţ, ne face semn să ne întindem şi noi în nişte gropi pe lângă postul telefoniştilor.

Intrebăm dacă s'a întâmplat ceva nou în acest sector dificil.

— Operativ nimic însemnat, răspunde maiorul. Am mai pătruns puţin în dispozitivul de cazemate ale satului. Dar patrulele noastre au făcut în această dimineaţă două capturi însemnate, făcând prizonier un colonel şi un maior rus. Priviţi aceste case izolate pe dreapta noastră. Acolo aştepta momentul prielnic pentru a trece înapoi, la ai lui, colonelul T., şeful de stat major al unei divizii bolşevice care fusese nimicită pe Don. Iar în satul Z., ascuns de nişte ţărani, probabil partizani, a fost descoperit dormind, ascuns după o sobă maiorul K., comandantul unui grup de artilerie.

Iată cum s'au petrecut lucrurile, aşa cum mi le-a povestit la primul interogatoriu, chiar colonelul K...

După trecerea Donului, trupele noastre — povesteşte prizonierul — au fost încercuite şi nimicite. Postul meu de comandă era la marginea unui sat. Rămăsesem singur cu câţiva telefonişti. Văzând că se începe o amănunţită curăţire a localităţii, că nu mai era nici o posibilitate de luptă, că totul era pierdut, am sfătuit pe oamenii mei să se împrăştie, rămânând ca fiecare să-şi încerce norocul cu nădejdea de a trece prin liniile româneşti, pentru a reintra în zona armatei ruseşti. Eu am rămas ascuns într'un beciu dosit după nişte butoaie, câteva zile. Aveam merinde la mine. Casa nefiind ocupată eşiam numai noaptea, pentru a găsi apă de băut.

„Văzând că satul rămase aproape pustiu, că bubuiturile tunurilor se depărtaseră mult spre Est, am eşit din ascunzişul meu, ajungând într'o noapte de marş până la o pădurice unde m'am odihnit. De acolo, tot noaptea am ajuns într'un alt sat unde aveam câteva cunoştinţi care, ascunzându mă într'o căruţă sub nişte boarfe, m'au dus până la un colhoz nu prea depărtat de front, de unde speram să mă strecor prin liniile inamice.

„Toate păreau a se descurca de minune. Luăm dispoziţiuni pentru noaptea viitoare şi ne retragem fiecare în ascunzişul său să ne culcăm fără a ne preocupa de nişte ţărance care lucrau la o anumită depărtare, într'o plantaţie de pepeni şi fără a cere unei babe care se plimba mereu cu o vacă după dânsa, care îi este rostul în acest sat.

„Am fost sculaţi pe neaşteptate din somn fiecare în ascunzişul lui, de câte una din aceste femei. Pe mine mă scutură cu vioiciune tocmai baba cu vaca.

„Credeam întâi că mă prevestea de un pericol. De fel. Ţinea în mână un revolver automat iar de sub fuste se vedeau bocanci militari. Baba cu vaca era un sergent şi femeile din plantaţie erau soldaţi români care ne iscodeau.

„Maiorul K., văzându-se prins s'a tras un glonte în ochi. El ştia prea bine ce suferinţe vor trebui să îndure ai săi dacă se află că a căzut viu în mâini inamice. Eu n'am părinţi, n'am familie, deci n'am ce pierde şi nu consider ca o dezonoare să fiu făcut prizonier de războiu".

Aşa şi-a încheiat colonelul povestea. După ce îi pusesem o serie de întrebări privitoare la operaţiunile sectorului meu — continuă informatorul nostru — l-am mai întrebat în ce speră acum armata rusă după atâtea înfrângeri.

— In al doilea front, răspunse desnădăjduit colonelul rus prizonier.

Lt. rez. G. M. Cantacuzino

Reporter de războiu S. M. R.

GHICITORI

DESLEGĂRILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMĂRUL PRECEDENT

18) Peștele în plasă. 19) Oala. 20) Cămașa. 21) Barza. 22) Umbra. 23) Broasca.
24) Fusul 25) 6 capete. 26) Viața. 27) Ecoul 28) Mâncând noaptea. 29) Dai la unul 1 pai, la al 2-lea măgar un pai, iar al treilea măgar. 30) Oala. 31) Dovleacul. 32) Cuptorul
33) Cotoiul (motanul); 34) Rugina; 35) Pe patul puștii; 36) Când apa a 'nghețat; 37) Mănușa; 38) Cobilița; 39) Fântâna; 40) Găleata; 41) Iasca, amnarul, cremenea; 42) Trestia; 43) Dovleacul; 44) Foarfecele; 45) Numele; 46) Cățeii de usturoi;

47. Ce merge la fântână și nu bea apă?

*

48. Tatăl nu s'a născut și fiul se ridică în sus.

*

49. Bate roșu în fund pe negru.

*

50. Scurto, bearco, un'te duci?
Arsă 'n fund la ce mă 'ntrebi?
Că unde mă duc
Tot ție ți'aduc.

*

51. Pentru ce nu plouă două una după alta?

*

52. Cine se face galben după moarte? Cine se face roșu după moarte?

*

53. De ce cântă cocoșul cu ochii închiși?

*

54. Lighioană fără suflet
Unde paște
Se cunoaște

*

55. Safta lui Toader Cârnu a trimes pe Anica la o vecină să o cheme: Anica a spus mamă-si așa:
A zis că vine dacă n'o veni:
Se vede c'a venit
Deoarece n'a venit
Că dacă nu, venia.
Ce-a fost?

*

56. Unul zice: De-ar veni noaptea să mă odihnesc. Altul zice: De-ar veni ziua să mă usurez.

*

57. Am două surori. Una zice: De-ar veni ziua să mă gătesc. Alta zice: De-ar veni noaptea să mă hodinesc.

*

58. Peste latul
Stă imbuloratul
Și apoi crăcănatul,
Iar deasupra arsu'n fund.

*

59. Am o vacă neagră
Cum fată vițelul
Il mănâncă lupii?

*

60. Din pământ ca Adam sunt zidit,
Cât am trăit,
Toți m'au cinstit.
D'ac'am murit
In șanț m'au svârlit

*

61. Buturugă uscată
o ridică încărcată
și o dă jos descărcată.

*

62. Lupul în moară
și coada lui afară

*

63. Os spătos
Scoate porcii prin dos.

*

64. Un strigător
Patru trăgători
Un râmător.

*

65. Când are copilul atâtea zile câți ochi are?

*

66. De ce șade cioara 'n par?

REFORMA INVĂȚĂMÂNTULUI

Reformele școlare anunțate de ministerul Culturii Naționale aduc numai cinste conducătorilor, fiindcă promovează principiul utilitarist. Școala nu trebue să fie și să rămână o ficțiune teoretică, un laborator de speculații filosofice, cum s'a întâmplat să fie de cele mai multe ori până acum. Ea este, înainte de toate, un mijloc de îndrumarea societății spre satisfacerea nevoilor ei dintr'un timp dat.

Societatea românească suferă, mai corect am putea spune că a suferit, de o mândrie rău înțeleasă: toți vream să fim boieri, să avem în viață o ocupație de mănuși și de fotoliu cu catifea. Cu toții ne vedeam gulerați și cu dungă la pantaloni, lucrând comod într'un birou de stat, pentru ca, la urmă, să avem pensioară, oarecare, asigurată. Din această comoditate, care putea degenera societatea, a pornit năvala străinilor, de cari cu greu putem scăpa în prezent. Intr'o societate sănătoasă, tineretul se îndreaptă spre ocuparea tuturor locurilor care îi sunt trebuincioase.

Primele măsuri pe care le anunță ministerul Culturii Naționale privesc învățământul primar rural și învățământul secundar practic.

Mulți credem că învățământul rural din România poate fi organizat după normele înprumutate de aiurea. Fiecare țară își are trebuințele sale, legați de împrejurări, de nevoi, de modul cum societatea este organizată și de evoluția ei. In multe țări apusene pătura rurală a dispărut. Satele Occidentului sunt mici orășele: case cu mai multe caturi, oamenii îmbrăcați orășenește, ocupațiile diferite de ale noastre, numai puțini fac agricultură, pe care însă o practică după normele cele mai moderne. Acolo, scoala primară dă copilului cunoștințe teoretice.

La noi, satul, dacă îl privim cu sinceritate, are un alt aspect. Mai întâi un fapt: avem regiuni cu sate model, care se apropie de idealul apusean. Deci, un principiu se impune: nu putem generaliza acelaș model de școală primară. Chiar satele rămase în urmă au nevoi diferite, care impun promovarea ideii că scoala este legată de regiuni, nu de ideia unificării ei pe țară.

Satul românesc simte trebuință de un spirit nou gospodăresc, de metode moderne pentru cultivarea pământului, de o înălțare a nivelului cultural. Școala rurală trebue să capete de aceea un caracter practic, ceeace caută să facă acum ministerul Culturii Naționale.

La orașe, răul îl aflăm în învățământul practic, acela care s'ar cădea să pregătească meseriașii și negustorii de mâine. Bogățiile unui neam se găsesc în pământ, în comerț, în industrie, și tocmai aceste bogății le-am dat uitării.

Școlile industriale de băieți și fete sunt menite să dea muncitori calificați, să creieze, în primul rând, mica industrie românească, astăzi năpădită de străini. De aceea, ministerul va crea școli industriale chiar în mijlocul marilor fabrice, unde copilul trăieste mereu în plină activitate. O astfel de scoală a și luat ființă pe lângă „Astra" din Brașov, a cărei conducere a dat o sută milioane pentru cumpărarea de mașini trebuincioase practicei elevilor.

Tot astfel se vor organiza școlile comerciale, care vor da educație negustorească practică elevilor, pentru ca să sfârșim odată cu toți străinii care au năpădit în comerț.

M'am oprit asupra reformelor școlare anunțate de ministerul Școalelor, fiindcă am credința că răul de care suferă neamul se înlătură numai prin școală. Este un semn bun care vine de sus.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Cărțile vechi românești

Maj toate aveau prefețe, câte un cuvânt înainte, în care aduceau mulțumiri Domnitorului sau Mitropolitului care ajutau tipărirea lor. Unele aveau și stema țării. Molitvenicul din 1741 iată cum explica stema Țării, cu inițialele domnești ale lui Mihai Racoviță.

Bourul, Corbul și Crucea trei semne minunate
Darurile tale vestsec, Doamne prea înălțate
Bourul, Domn Moldovei că ai fost te' insemnează
Corbul al Țării Românești stăpân te adeverează
Iar Crucea pravoslavei bun paznic te arată,
Mihaile, cu blândețe, cu inima curată,
Aceasta în veci te va păzi cu cinste și cu pace,
Și pre vrășmași îi va surpa, ca praful îi va face.

Invenții și inventatori

Avionul a tentat pe mulți. A început cu sute de ani în urmă, cu un pictor, faimosul pictor italian Leonardo da Vinci. In secolul trecut au încercat numai doi temerari: Hensen 1842 și Clement Ader 1890. Realizările practice datează din primii ani ai secolului nostru: Frații Wright 1903, Traian Vuia 1903, Santos Dumond, 1906, Farman 1908, Bleriot 1909, Ottt Lillienthal. Aurel Vlaicu 1910, apoi Delagrange și Esnault-Pelterie.

Pictorii italieni, celebrii pictori ai Renașterii au încercat să născocească o mulțime de invenții. Dintre ei cine se impune mai mult atenției noastre este Leonardo da Vinci, care a trăit între 1452 și 1519. Vestit ca pictor mai ales prin Cina cea de taină, frescă în trapeza mânăstirii Santa Maria delle grazie din Milano și prin Gioconda care se află în muzeul Louvru din Paris. Leonardo a fost și inginer, ocupându-se în special, cu aerostatica. A lucrat mult timp la crearea unui avion, a inventat Balanța hidrostatică. Culasa tunului, Draga, Gaterul, Macaraua și Mașina de tăiat pile. Mașina de valțuit. Micrometru. Ceea ce nu s'ar crede, că acela care a știut să dea viață prin penelul său celor mai alese figuri de sfinți, să reprezinte liniile cele mai fine în figurile feminine, este primul care s'a gândit și s'a muncit să realizeze mitraliera. Dar abea după sute de ani s'a luat din nou firul acestei faimoase mașini de ucidere prin Maxim, Scoda și Hotchkiss. Tot el a inventat și tunul. Deasemnea Leonardo a inventat parașuta la 1495, apoi presa hidraulică, scripetele, sticla de lampă, strungul, vaporul cu lopeți.

Cum se stă în biserică

Biserica este casa sfântă unde omul crede că se află mai de-a dreptul înaintea lui Dumnezeu. Pereții sunt plini de chipurile sfinților, și supt lespezile de piatră se odihnesc morții cei de demult. Și niciun glas nu trebue să se audă — nici măcar pâlnsul când se despart ai lui de mortul care e să fie dat pământului — de cât numai cântarea preotului și predica.

Cu mintea ridicată către cele înalte ale vieții și către cele de după viața fiecăruia, cu inima aprinsă de râvnă către cele bune, trebue să intre cineva în biserică. Impreună cu dânsul să ducă numai pe acei care pot înțelege și sunt în stare a se ținea cuviincios. Și trupul frumos așezat în bună rânduială nu trebue să se miște decât numai pentru semnul crucii și pentru îngenunchiere.

Căci altfel, casa Domnului ajunge cum e hevra plină de larmă a jidovilor de azi, ori cum a fost a strămoșilor lor, din lăcașul de închinare al cărora a trebuit să vie Isus singur ca să gonească pe vânzătorii și schimbătorii de bani!

Viena

astfel cum o vedea la 1820 boerul *Dinicu Golescu:*

Acest oraș este scaunul Impărăției Austriei, unde împărățește prea-înnălțatul Autocrat Francisc al doilea, dela anul 1792, Iulie în 14. Acestui oraș, dururile sunt nepomenite. Nu zic podoaba zidurilor sau alte înfrumusețări, căci este foarte veche, ci zic: orânduiala ocârmuirii cea minunată, și cele după împrejurul orașului podoabe, cum grădinile, ce sunt unele împrejurul Vienei și altele cu depărtare de un ceas și două, pe care trebue cinevași să umble destulă vreme să le vază de multe ori și cu băgare de seamă, ca pe urmă necontenit să poată povesti lucrurile vrednice de a le spune.

Nu este mai folositor lucru decât a privi cinevași, cu mare băgare de seamă, mijloacele cu care stăpânirea și-a adus pe tot norodul, mari și mici, la o așa bună rânduială și liniștită viețuire, încât toți petrec ca niște frați, și mai vârtos a vedea cinevași blândețea celor mari, ce arată către cei mici.

Steagul lui Tudor Vladimirescu

avea scris pe el următoarele versuri:

Tot norodul românesc,
Troiță de o ființă.
Cu puterea ta cea mare
Nădejde de dreptate
Pe tine te proslăvesc,
Trimete-mi ajutorniță,
Și în brațul tău cel tare
Acum să am și eu parte.

Ce ne trebue

Ne trebue cultură tuturora, de sus până jos, dintr'un hotar al României până la altul, o cultură care să fie a noastră, cărți pe rândurile inspirate ale cărora să cadă de o potrivă lacrima înnaltei, bogatei doamne și a sătencii, cărți smulse de mâini nerăbdătoare până unde răsună graiul românesc.

Nu ne trebue munca străină, care nu înaintează neamurile, fie că se înfățișează în literatură, știință, artă de export, fie că ea se aduce îngrămădită în semnul, în simbolul aurului ce sună.

Cultura națională

Când un popor își dă seama că viața ce bate în milioane de inimi, ce luminează în milioane de minți nu se aseamănă cu viața altor neamuri, și că e vrednică să fie păstrată pentru desăvârșirea și armonia lumii, că ea cere forme particulare pentru a fi statornicită, recunoscută și admirată, când, după multe cercetări răbdătoare și puternice avânturi, aceste forme se află, și când individualitatea, neapărată, a fie cărui scriitor sau artist se desface din acest fond adânc și larg al rasei sale, conștientă de însușirile ei, — atunci trăiește *cultura națională.*

Cugetări

A lăsa fiului tău o moștenire e ca și cum l-ai ținea pe umeri pe când alții se căznesc să se suie.

*

Ce deosebește diamantul de cărbune? Nu că primește mai multă lumină, ci că *trimete* mai multă înapoi.

SOCOTELI DE PETRECERE

RĂSPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMĂRUL PRECEDENT

12. Deslegarea e arătată în figură.
13) 1 ou de gâscă... 3 lei; 14 ouă de găină... 7 lei; 5 ouă de rață 10 lei=220 lei. 14) 3 copaci și 4 ciori. 15) Trei iepuri fiindcă au fost trei vânători: bunicul cu fiul și cu nepotul, adică doi tați și doi feciori. 16) Cinci unui 11, 1, 1, 1, 1,=14. 17) 3 ciori.

18. Faceți trei șiruri de puncte astfel:
Așezați pe fiecare punct o cifră, astfel ca adunate orizontal, vertical sau deacurmezișul, să dea tot 15.

*

19. Un cocostârc întâlnește 2 cocostârci și le zice:
— Bună ziua 100 de cocostârci.
Iar unul din cârd răspunde:
Nu suntem 100. ci dacă am mai fi pe atâția și încă unul și cu tine la un loc, am fi tocmai 100 cocostârci.

*

20. Arătați că opt bețe de chibrituri și cu șase fac zece.

*

21. Intr'un coteț am băgat purcei și gâște. La un loc sunt 35 capete și 94 picioare.
Câți purcei și câte gâște sunt?

*

22. Trei prieteni stând într'o seară de vorbă, îi pălește pofta să mănânce mere. Ei trimet pe unul dintr'înșii să cumpere mere. Acesta zăbovește și când vine, își găsește prietenii dormind. El, fără să-i trezească, împarte merele în trei părți, își ia partea lui și se duce. Mai târziu se trezește unul din cei doi și dă de mere. El neștiind cum e treaba, le împarte iar în trei, își ia partea lui și se duce. Celălalt, când se trezește, deasemenea împarte merele în trei și își ia partea lui. A doua zi când se întâlnesc, își împart merele între ei și le vin deopotrivă.

*

23. Cât face 1x2x3x4x0.

*

24. Am văzut trei oameni jucând o noapte întreagă și dimineața câștigaseră fiecare câte patru sutari. Ne-am bătut capul toți o noapte întreagă și n'am putut afla cum pot să câștige jucătorii deodată. Cine știe cât a câștigat fiecare?

*

25. Ce număr e acela care poate fi citit și drept și răsturnat? Firește în al doilea caz e alt număr. Diferența între numărul citit pe față și răsturnat este 21.
Ce număr e?

*

26. Moș Glumici are musafiri. Cu această ocazie el întreabă pe un băiat ce vârstă are. „Dacă numărul anilor mei ar fi de 16 ori mai mare decât numărul ei dublu aș fi de aceeași vârstă cu tatăl meu".
Lui moș Glumici îi plăcu răspunsul și de aceea rezolvă problema. Și ce vârstă are tatăl tău? — Patruzeci. Ei atunci ești foarte deștept pentru vârsta ta, zise moș Glumici. Deci aflase ce vârstă are băiatul. D-voastră ați aflat?

*

27. Care număr e acela al cărui produs cu 6 se împarte în 7 de 5 ori și dă rest 1?
Pare complicat.
Pare, numai.

*

28. Care sunt literele alfabetului care, răsturnate, să rămână aceleași și tăiate orizontal sau vertical să dea două jumătăți simetrice?
E vorba, natural, numai de litere latine. Cine le poate spune pe dinafară?

PĂMÂNTUL NOU DIN RĂSĂRIT

de Generalul dr. von ABERCRON

Trupele noastre victorioase au trecut sectorul strategic al Donului pe o lățime de 350 km. de ambele părți ale Voronejului. Aici fluviul este larg de aproximativ 300 metri. El izvorește la Tula din lacul Jwan, curge către sud printr'un ținut mlăștinos, se îndreaptă apoi către sud est și sudvest într'un mare arc deschis spre apus și se apropie la cel mai răsăritean punct al său la numai 60 km. de Volga. In cursul său inferior, larg de 500 metri, Donul are un țărm stâncos și se varsă printr'o mare deltă în Marea Azov la Rostov. Acest fluviu, extrem de bogat în pește, este navigabil până la 1300 km. cu toate că are numeroase locuri mai puțin adânci, findcă pe parcursul său nu se găsesc cascade. Cel mai important afluent pe partea dreaptă este Donețul, care curge printr'o bogată regiune carboniferă. Principalele porturi sunt Calaci și Rostov.

Cât de puțin proprie navigației este valea Donului în medie, se vede din lipsa unor orașe mai mari la țărmurile sale. Insuși Voronejul este așezat pe un afluent, cu circa 10 km. mai la răsărit de cursul râului. Se găsește într'o regiune bogată în pământ negru și are aproape 200.000 locuitori.

Donul este cel mai mare fluviu din partea europeană a Uniunii Sovietelor, după Volga și Nipru. Prin trecerea Donului ne apropiem tot mai mult de ținta care este crearea unei baze pentru un spațiu vital în care familia popoarelor europene să poată trăi pe pământul ei propriu și prin propriile sale forțe. In această privință Fuehrerul scria în partea finală a cărții sale „Mein Kampf": „Să nu credeți că Reichul va fi asigurat până când fiecare fiu al poporului nostru nu va avea pentru veacuri bucata lui proprie de pământ. Să nu se uite nici odată că dreptul cel mai sfânt în această lume este dreptul la pământ, la pământul pe care vrei să-l muncești tu însuți, și că cea mai sfântă jertfă este sângele pe care îl verși pentru acest pământ".

Problema alimentării continentului prin propriile sale forțe este de cea mai mare importanță. O îndestulătoare bază de existență creează simțământul și conștiința unei singure trăiri pe un spațiu comun. Secretarul de stat din Ministerul Alimentării Reichului a stabilit pentru împlinirea acestei misiuni șase puncte programatice: Europa se poate hrăni singură cu condiția ca:

1. să înlăture recolta mediocră la hectar și să însămânțeze marile suprafețe care rămân încă nedefrișate,

2. Să se ia măsuri pentru îmbunătățirea pământului, pentru chibzuita folosire a muncii și pentru intensificarea acesteia.

3. să acomodeze felul de alimentare cu datele naturale ale producției alimentare europene,

4. să se creeze rezerve (măsură de prevedere militară),

5. să dea cea mai bună valorificare surplusului de producție în ce privește alimentele și nutrețul.

6. să se creeze agriculturii, prin credite sau prin alte mijloace, posibilitatea folosirei rezultatelor cercetărilor moderne în domeniul creșterii vitelor, îmbunătățirii semințelor și a tuturor metodelor oferite de economia modernă.

Măsurile germane ale politicei agrară din Răsărit își vor putea da roadele numai treptat. Pentru promovarea țărănimei stă astăzi la dispoziție din plin un bogat pământ în Răsărit. Acest lucru a lipsit Reichului până acum. Gospodăriile mai mari vor ridica standardul de viață al țăranilor.

Donul parcurge și înconjoară de la Lissky, la sud de Voronej, ținutul Donului cu stepele sale care erau locuite în timpul țarilor de cazacii dela Don și folosite ca pășuni. Dacă aici pământul este în parte acoperit cu mraniță, „clima pontică" cu săracele sale ploi de vară, face posibilă cultura pomilor și livezilor. Țăranul de nord al Mării Negre aparține în întregime ținutului de stepă. Vegetația acestei stepe se compune cu deosebire din ierburi tari. Primăvara, la începutul timpului ploios, apare o vegetație bogată dar de scurtă durată, flori de culori nenumărate se întind pe ținuturi nesfârșite; urmează apoi o iarbă exuberantă, cutreerată de cornute și cai. Stepele cuprinse de ierburi sunt cercetate și străbătute atunci de o populație de păstori în majoritate nomazi.

Arșița uscată a verii ucide orice viață vegetală. Toamna, prin ceturile ei bogate, chiamă din nou la viață lumea plantelor, până când se așterne zăpada care acoperă pământul cam o jumătate de an. Cât de serioasă este chestiunea „cultivării" stepei pentru cereale și alte soiuri de produse, a arătat-o în ultimii ani experiența Statelor Unite ale Americei. Acolo stepa a fost arată și supusă unei monoculturi, în special de grâu și porumb, cu așa intensitate încât s'a folosit până la refuz orice pătură de humus, mai groasă sau mai subțire. In acest timp straturile mai ușoare de humus au dispărut. A rămas numai pământul neroditor de pustie, cu nisipuri mișcătoare, care nu pot fi folosite pentru recolte de către locuitori. Intrucât americanii au distrus umiditatea pe care o asigurau pădurile în mod nechibzuit exploatate, clima s'a înrăutățit făcând să apară acei veșnici nori de praf și să dăinue furtunile din vest până la coasta Atlanticului. In felul acesta peste 10 milioane fermieri din Statele Unite au rămas fără lucru și fără pâine. Pentru remediere nu există alt mijloc decât reîmpădurirea unui cordon păduros la răsărit de munții stâncoși, pe o lărgime de 80 km. cordon care însă va putea fi realizat după o jumătate de secol sau chiar după un secol întreg.

Dacă vrem să folosim în Rusia pentru agricultură astfel de ținuturi de stepă, trebue să ținem seamă de experiențele americanilor.

Toate măsurile germane își vor da roadele abia după o oarecare perioadă de tranziție. Este lucru cert însă că Ucraina și celelalte ținuturi agricole cucerite în Răsărit vor constitui cândva grânarul Europei. Ca element preexistent acestei situații vine desigur legarea acestui spațiu de Europa printr'un sistem amplu de rețele de circulație.

General dr. von Abercron

Scrisoarea Mareșalului Conducător către d. general Stoenescu

D. Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului a trimis următoarea scrisoare d-lui general Stoenescu, fost ministru al Finanțelor:

București, 24 Sept. 1942

DOMNULE GENERAL,

Mi-ați cerut să aprob plecarea dv. din guvern, pentru a putea să vă faceți datoria de General acolo. unde luptă ostașii noștri, — pe front.

Ostaș eu însumi vă înțeleg și am datoria să vă înlesnesc această chemare a carierei dv.

Folosesc acest prilej ca să vă mulțumesc călduros pentru serviciile pe care le-ați făcut Guvernului și Țării, prin munca dv., prin devotamentul dv. și prin realizările pe care, deși militar, ați știut să le obțineți la un departament technic dintre cele mai grele, în împrejurări de războiu care cer atâtea contribuții, dar impun atâta disciplină finanțelor Statului.

Ați servit țara în împrejurări excepțional de grele, și aceasta nu o voi uita niciodată.

Reintrând în cariera noastră ostășească sunt sigur că meritele dv. vor continua să folosească țării.

Primiți, vă rog, Domnule Ministru, asigurarea stimei mele.

MAREȘAL ANTONESCU

Catastrofa transporturilor americane

Pierderile marinei americane devin din zi în zi mai îngrozitoare. Insăși presa Statelor Unite precum și câteva posturi de Radio Yankee au dat de nenumărate ori semnalul acestor îngrijorări crescânde.

Cel din urmă comunicat special german, privitor la cele 104.000 tone scufundate zilele trecute, vase care transportau trupe pentru Anglia, arată clar, ca întotdeauna, greaua misiune a submarinelor germane dar în acelaș timp și victoria lor strălucită.

Este vorba de scufundarea unor vase rapide de transport, care sunt astăzi imposibil de înlocuit.

Prin lupte dârze, s'a reușit să se nimicească unitățile cele mai de seamă ale acestui convoi încărcate cu trupe și cu prețios material de războl.

De altfel, scufundările efectuate de marina de războl germană în cursul ultimilor săptămâni, fac din luna Septembrie una din lunile cele mai victorioase ale anului.

Cele șapte comunicate publicate de comandamentul german au comunicat următoarele cifre cu adevărat catastrofale.

Au fost scufundate: în ziua de 7 Septembrie 7 vase cu 80.000 tone, 13 Septembrie 18 vase cu 121.000 tone, 19 Septembrie 19 vase cu 122.000 tone, 20 Septembrie 38 vase cu 270.000 tone, 24 Septembrie 19 vase cu 125.000 tone, 28 Septembrie 14 vase cu 104.000 tone. In total deci 144 vase însumând 950.000 tone.

In felul acesta luna Septembrie întrece recordul lunar de până acum, cu excepție cel din luna Aprilie 1941, care a atins 1.000.002 tone, cu prilejul retragerii din Grecia și Creta.

Pagina veselă

ŢIGANUL IN RĂSBOI

de Sold. VOICAN ?ANCU
Ctg. 1936, Comp. Cer.

Ah! Hali-v'ar tetea dragă,
Să vă povestesc în grabă
De felul cum m'am luptat
Cât am fost mobilizat:
Stam în şanţuri lângă Prut
Nu ziceam nici un cuvânt,
Didilea ţi benga moi,
Că trăgeau Ruşii balşoi
Cu obuze şi şrapnele
Şi tot felul de chiulele.
Didileaua catarsan
Eram singurul ţigan
Printre ceilalţi Rumâni
Ce ţineau piept la păgâni.
Dar odată ca năluca
Fo cinci iroplane Ştiuca
Ti gras vere pe la ei
Cu ouă de porumbei
Care ouă când rădeau
Fugeau Ruşii, se'ngrozeau.
Hapoi noi recurăm Prutul
Şi după dânşii ca vântul.
Hântr'o zi pe când luptam
La bainetă cu'n duşman
Voia Rusul mai balşoi
Să mă ia prizenieroi.
Holeo! Mandeo romănico!
M'a cuprins atunci o frica.
Dar odată un Rumân,
Mi-l înşfacă pe păgân
Şi atunci ca să-mi răsbun
L-am lovit şi eu cu'n pumn
De-a rămas Rusul nebun.
Chichirez gâlceava mesa
Şi ajunserăm la Odesa...
Şi, zău nu vă spun minciuni
M'am luptat cu mulţi păgâni,
Dar în toate am biruit
Cu curajul meu vestit.
Ş'am luptat şi în Crimeea
Cucerind Ruşilor checa
Şi pentru a le face placul
Le luarăm şi lacatul
Şi cu checa'n el băgat
Peste Don i-am aruncat.

S'a uscat a mea guriţă,
Ia mai daţi v'o ţuiculiţă
Şi o leacă de haleală
Că iar plec la răfuială.

H A Z U R I

Viteazul vitejilor

Un focos soldat se lăuda cu isprăvile în vremea războiului într'o scrisoare către părinţi o scrisese chiar în tranşeele din întâia linie şi... (dacă-l credeţi) în învălmăşeala atacului. Se vede că-'l luase gura (adică condeiul) pe dinainte:

„Dragii mei părinţi, vă scriu în focul luptei şi când vă scriu aceste rânduri sunt pornit la atac, ţinând în dreapta grenada, iar în mâna stângă puşca".

Cu ce scrisese atunci?

Caut glonţul

In timpul celui din urmă războiu, un soldat care fusese rănit la braţ, a fost dus pe targă la spital.

Cum avea dureri mari, doctorul îi tot umbla la rană, fără însă ca bolnavul să simtă vreo uşurare.

Dar cum soldatul suferea din greu, îşi luă inima în dinţi şi întreabă pe doctor ce caută.

— Caut glonţul care te-a rănit! îi spuse doctorul.

— Ei drăcie, strgă soldatul. De ce nu mi-aţi spus mai de mult! Este în buzunarul tunicii mele!

La poliţie

— Ei, ce-ai de zis? Ai furat un costum negru?

— Da' de unde, domnule comisar. Dumnealui minte! Minte ca o gazetă. Intâi că n'am furat nimic şi-al doilea costumul nu era negru, ci bleumarin!

Logică

— Dv. domnule perceptor, l'aşteptaţi pe tata să vină din oraş?
— Da !
— V'a spus mămica că e în oraş?
— Da!
— Puteţi aştepta! Dar o să aşteptaţi tare mult.
— De ce?
— Păi... fiindcă n'a plecat!

Fundul sticlei

Cineva văzând pe un beţiv cu sticla la gură, îl mustră, zicându-i:

— Bine, nenorocitule, nu te gândeşti unde ai s'ajungi?

— La fundul sticlei! răspunse liniştit beţivul.

Lina către bărbatu-său, Ion Trânterul

— Hai, bărbate, la prăşit!
— Nu pot, m'am îmbolnăvit.
— Hai bărbate, la mâncare!
— Unde-i lingura cea mare?

MARE INCURCĂTURĂ !...

Stalin. — *Bine, nu zic nu! Să fug! Asta nu-i greu, mai ales că dela începutul războiului fug mereu! Dar unde, unde să mai fug?!...*

Churchill. — *Inainte, fraţilor, daţi-i într'una cu retrageri victorioase până la retragerea de pe urmă. Şi — mai ales — fugiţi cât vă ţin picioarele! Că loc mai avem!...*

O ZI DINTR' UN CALENDAR CAZON *)

de NEAGU RĂDULESCU

— Soldat la stân-gă !
— Soldat la dreap-tă !
— Soldat la dreap-tă !
— Soldat la stân-gă !
— Tà! Tà! Ga! Ga!
— Ga! Ga! Ta! Ta!

O întrecere de glasuri. Tenori, behăieli, baritoni şi câte-un râgâit.

Platoul regimentului e plin de recruţi. Se învârtesc bobocii pe loc, de mama focului. Câte cinci la un căprar, să le arate primul „oi-oi" din abecedarul miliţiei şi întoarcerea la stânga 'mprejur.

Ţi se pare caraghis să te răsuceşti — titirez — când la dreapta, când la stânga şi să-ţi comanzi singur — mai tare, mai tare camarade, să se audă până la gară! — că te pufneşte şi râsul şi lacrima.

— Soldat, pe loc repaos !
— Soldat la dreap-tă !

Numai privindu-ţi vis-à-vis-ul sau pe cel de lângă tine, îmbrăcat ca de pomană, cu urechile pleoştite sub găvanul capelei, peticit, înecat în burduful pantalonilor, cu moletierele deandoaselea, îţi închipui cât de nerecunoscut şi de ţoapă trebuie să pari şi tu. Te consolezi totuşi puţin: ei, mie trebuie să-mi stea mai bine. Dar caporalul, cu mâinele vinete şi plesnite de bucătăreasă, nu-ţi dă răgaz să răsufli sau să gândeşti. O să ai timp destul la noapte, în dormitor.

— Izicută camarade, izicută! Să 'nveţi până mâine întoarcerea dă pă loc, că militària nu e valţ, e ari'metică!

Fiecare boboc arată cu degetul pe altul şi îşi crapă gura într'un hohot de râs care vrea să pară veselie, dar e mai mult amărăciune.

— Mirodescu! Ia uite la Mirodescu!
— Oană! Ţine-mă că leşin!
— Leb! Ha! Ha! Ha! Haaaa!
— Ce pantofiori are Neaţăăăă!...

Râde ciob de oală spartă.

După zidul cazărmii, muzica regimentului îţi aruncă în urechi numai cărămizi, pisici şi cuţite. Goarnele suliţează răguşit cerul, toba mare reeditează năvălirea ostrogoţilor şi piculinele gâdilă notele cele de mai sus.

Şi e atât de greu să te întorci la stânga 'mprejur! Ai toată bunăvoinţa. Dar în primul rând nu te lasă bocancii. Vestonul te sgârie, miroase şi-ţi roade ceafa. In pantaloni, la fiecare încheietură e câte un ferăstrău. Şi bocancii! O, despre bocanci s'ar putea scrie un roman în două volume. La magazie nu s'au găsit decât pentru piciorul stâng buni şi ăstia! Bine că s'au găsit şi ăştia! Mai îţi încaleci degentele, mai strângi puţin din măsele mai închizi ochiul şi 'n sape şi dreptul. De cele mai multe ori însă, piciorul intră comod ca într'un magazin de încălţăminte.

Cufundat în mlaştinile uriaşilor bocanci, mai mult scafandru decât soldat, încerc şi eu să executat ordinele căprarului. La grijuliile mele piruete, bocancii îndărătnici deabia se clintesc şi parcă pe la spate cineva mă îmbrânceşte să cad, să compromit pe berneheci şi să-mi julesc nasul. Căpitanul măsoară cu superioritate eforturile şi clatină din cap, crucindu-se de atâta neîndemânare:

— Aoleoo, teteo, proşti e ăştia dăla oraş, păcat de cartea aia a lor învăţată.

Arunc moartea în găini.

— Bocancii sunt de vină. Amândoi de acelaş picior! Şi ăsta e mai mare?

— Da'io cum izecut?

Şi ca să ne dovedească, don caporal ia poziţia, cu palmele vinte şi plesnite de bucătăreasă, întinse pe vipuşcă, svâncneşte în sus bărbia şi când se răsuceşte odată dudue platoul, sare ţărâna de trei metri în sus şi mucul care-i atârna decorativ ca o mărgică de nară, dispare printr'un hăpăit scurt în gură.

— Singur. Matale eşti doctor — îi zâmbeşte Paul Mirodescu — şi don' caporal convins că ne-a vârât în cap pentru totdeauna mişcarea asta, se gudură, dă lustrul unui bumb la tunică şi pentru prima oară clipeşte hoţeşte.

— Mişto, mă? Păi unu'e caporal Crăciun 'n regiment.

— Aşa e — îi aruncă din nou lângă bocanci, alt buchet de complimente, Paul Mirodescu — de când sânt, n'am văzut o întoarcere la stânga 'mprejur mai reuşită.

Caporalul Căcea e roşu ca sfecla. I-au sburat aripile prestanţei.

— Asta nu-i nimica să vezi mânuirile de arme. Tii, păcat că n'am o armă aici.

Il readuce la realitate, scârţâitul cunoscut al unor cisme. Domnul Amfilofie Pişpiriş, plutonierul major al companiei apare cu pumnul strâns, gata să-l repeadă în falcă sau să-l trântească ciocan în muzicuţa căprarului.

— Zi, te puseşi la tăifăsială!
— Că...
— Taci! — şi stropşindu-se către noi — şi voi ce staţi, mă? Izecută, n'auzi? Adică nu izecuta! Fă pe loc repaus. Ce sânteţi voi, mă?
— Teterişti.
— Teterişti? Şi? Şi dacă ieşti teterist, ce? Să ştii dăla mine, aici nu există teterist, neteterist. In militărie există ostaşi. Aşa că zi după mine, tare să audă până 'n cabinet la dom' colonel. Să zică şi ei bravo: noi suntem ostaşi!
— Noi suntem ostaşi!
— Aşa! Acu'ia spune tu ăla vorbăreţu' cu nasu'ascuţit, ce-mi eşti tu în civilitate?

Luca Brânzaru îşi potriveşte pintenul muşuroiului în guler.

— Să trăiţi, domn'major, licenţiat.

— Eh! am mai avut noi aici bacalaureaţi şi nu ne-am speriat — şi domnul Amfilofie Pişpiriş observând la marginea ailaltă a platoului alt căprar adormit, îşi înterupe interogatoriul, îşi burzuluieşte mustaţa şi ne întoarce spatele, repezindu-se cu garda larg deschisă de boxeur fără adversar, să-l ia în primire.

Ferice de Garabet Garabetian. La magazie toate vestoanele părâe pe talia lui de dirijabil şi armeanul nădușeşte alergând prin curte cu un balot de stofă kaki în braţe.

— Unde-i croitoria, camarade ? Unde dracu'e croitoria, domnule?

Chiuleală, chiuleală şi pe deasupra să-ţi toarne regimentul şi ţoale noi după măsură.

*) *Din romanul „Sunt soldat şi călăreţ".*

ATAC PE FRONTUL STALINGRAD

„Iadul cenuşiu".- Lupta pentru apă.- Batalioanele morţii.- Stukas-urile la lucru.- Cu lopata şi cuţitul

Lupta pentru Stalingrad, ce durează de mai bine de o lună de zile, este fără îndoială una din cele mai crâncene bătălii din câte a cunoscut istoria. Aşezat pe cotul fluviului Volga, acolo unde distanţa între Don şi Volga nu trece de 60 km. Stalingradul reprizentă nu numai cheile fronturilor de Sud şi de Nord, ci şi poarta de pătrundere a armatelor germano-române în spaţiul de dincolo de Volga. Inaintea celuilalt războiu Stalingradul se chema „Ţariţin"—oraşul Ţarinei — şi importanţa sa era destul de mică Abia după înfrângerea armatelor ruşilor albi şi sângeroasa înăbuşire a revoltei cazacilor, Sovietele şi-au dat seama de importanţa sa ca punct de legătură între Rusia de Sud şi cea de Nord, făcând în acelaş timp şi unirea între Rusia europeană şi cea asiatică. Aşezarea sa în calea de scurgere a petrolului din Caucaz către Nordul ţării a făcut ca Stalingradul să ia în ultimii 15 ani o desvoltare uriaşă. Regimul comunist a creat aci nenumărate industrii, fabrici de tancuri, de tractoare, de tunuri, rafinării de petrol, etc.

Inainte de inceperea acestui războiu, Stalingradul era socotit ca fiind al optulea oraş în importanţă al U. R. S. S., acum însă, după pierderea celorlalte, e trecut în rândul trei, imediat după Leningrad şi Moscova. Din punct de vedere strategic Stalingradul poate fi privit ca ultimă fortăreaţă ce o mai posedă bolşevicii în spaţiul european, de soarta căreia depinde soarta imperiului pe care Stalin visase să şi-l creeze.

Imprejurul Stalingradului, bolşevicii au construit o imensă reţea de fortificaţii, utilizând experienţe căpătate la pierderea atâto cetăţi şi oraşe. Fortificaţiile constau în special în şanţuri anti-car, cazemate simple făcute din lemn, cazemate cu rame de beton armat şi cu creneluri de tragere pe trei direcţii şi însfârşit cazemate de beton armat cu cupole de oţel înconjurate de reţele de sârmă ghimpată şi câmpuri minate. Acestui sistem de fortificaţii cu caracter permanent şi eşalonat pe o adâncime de 60 km., i-au fost adăogate. atunci când malul stâng al Donului a fost pierdut ca poziţie de rezistenţă, o mulţime de alte lucrări de sapă făcute în grabă, lucrări ce n'au putut totuşi să stăvilească vijelioasa înaintare a infanteristului român.

„IADUL CENUŞIU"

Bătălia pentru Stalingrad a început dela Tochili Kovo, sat de câteva case, pierdut în imensitatea stepei Kirghize. De jur împrejur o câmpie nesfârşită, pe care privirea

aleargă zadarnic să întâlnească măcar o umbră de verdeaţă. Bolşevicii în retragerea lor au dat foc ierbei uscate, în speranţa că astfel vor putea opri înaintarea trupelor noastre. Incendiul s'a întins pe suprafeţe de zeci şi sute de kilometri, iar fumul amestecat cu praful răscolit de vântul ce bate năprasnic dela Est, formează un nour cenuşiu ce acoperă totul, oameni, cai, maşini. Un camarad le-a numit după câteva ore de marş „iadul cenuşiu" şiaşa i-a rămas de altfel şi numele.

Şoseaua merge paralel cu calea ferată ce duce dela Rostov spre Stalingrad. Trecem prin gara Sburtow, morman de fier şi zidărie ce mai fumegă încă. Două trenuri bolşevice, încărcate cu muniţie au fost lovite în plin de bombele Stukas-urilor germane şi incendiate. Pe rază de câteva sute de metri împrejur zac svârlite unele peste altele, intr'o inspăimântătoare dezordine, vagoane, obuze, ţevi de tunuri, cadavre de oameni şi cai, peste tot plutind un miros greu de carne arsă. Câţiva kilometri mai departe, în „Gara fără nume", un spectacol asemănător; un tren încărcat cu avioane de provenienţă americană lovit în plin, gara şi un depozit de câteva sute de vagoane de grâu incendiate. In spatele gării, pe un aeroport improvizat, alte unsprezecce avioane au fost surprinse de bombele germane şi incendiate. De sub mormanul de fierărie arsă, strivită de greutatea unui motor se zăreşte o mână omenească ce mai ţine încă degetele sgârcite, o cască de sbor şi o pereche de ochelari cu geamurile sparte.

LUPTA PENTRU APĂ

Ceasul arată ora prânzului. Soarele aruncă săgeţile sale nemiloase câmpului fierbinte încă de incendiile recente. Cu buzele arse, cu bidoanele legate unele de altele pe centură, cercetaşii companiilor se duc după apă, care se găseşte foarte greu. Pe douăzeci de kilometri împrejur sunt numai două puţuri şi acelea conţin numai câteva căldări de apă turbure, sălcie caldă, care abia ajung să potolească setea unei companii! In sfârşit către seară, intr'o vale, la câteva sute de metri de satul Vasilieyka, ocupat de ruşi, sunt descoperite două puţuri. Sorbim cu nesaţ „turburelul" cald—un bidon de om — care ni se împarte şi pe care săptămâni întregi de acum înainte suntem fericiţi să-l avem prin grija camarazilor.

LUPTA A INCEPUT!

A doua zi, odată cu primele mijiri de ziuă sosesc şi primele obuze sovietice. In faţa noastră, adăpostită după o colină, artileria rusă ne împroşcă cu foc, trăgând salve de baterie, când pe o poziţie, când pe alta.

Lupta se încinge aprigă, iar câmpul întreg se transformă în câteva clipe într'un infern. Exploziile înfloresc unele după altele cu o iuţeală uimitoare iar pocnetele formează un tunet neîntrerupt, asemănător ţăcănitului unei mitraliere uriaşe. Câteva zile în şir, bătălia a continuat, metru cu metru trebuind să fie smuls îndârjitei apărări a bolşevicilor. Cu fiecare nouă înaintare, numărul prizonierilor creşte. Unii dintre ei, băeţaşi de 17—18 ani sunt elevi ai şcolilor de ofiţeri svârliţi în luptă, în lipsă de alte efective, ca simpli ostaşi. De altfel instrucţia lor, extrem de sumară, nu mai folosea la nimic. Un „leitenant" ucrainian, care se predase noaptea la un avantpost ne spune că bolşevicii au concentrat aici pentru apărarea Stalingradului resturile armatelor bolşevice decimate în bătăliile anterioare, armata 25-a sovietică adusă din extremul orient, şcolile de cadeţi precum şi garda personală a lui Stalin, formată din soldaţi special instruiţi şi trăgători de elită.

BATALIOANELE MORŢII

In afară de aceştia, toţi partizanii comunişti, în special lucrătorii din fabrici luptă în primele linii pentru apărarea oraşului. Indârjita rezistenţă se explică prin faptul că, la ordinul lui Stalin, toate regimentele au creat în sânul lor aşa numitele „batalioane ale morţii". — Ostaşii acestor batalioane sunt aleşi dintre aceia cari au familiile în teritoriul încă ne ocupat şi cari au jurat să lupte sau să moară pe poziţie. Orice călcare a acestui ordin, orice retragere, înseamnă executarea familiilor rămase acasă. Alegerea nu mai e posibilă: moartea vine fie din faţă, fie dela gloanţele „politrucilor" lui Stalin.

STUKAS-URILE LA „LUCRU"

Câteva zile după aceea, atacul Diviziilor româneşti a continuat. Rând pe rând satele Vasiliewka, Kapinka, Tebtenerova, Abganerowa au fost cucerite după lupte grele duse atât ziua cât şi noaptea. Zile întregi de cum începeau să mijească zorile, valuri de Stukas, asemeni unor vulturi, semănau panica şi moartea în rândurile bolşevice. Au fost zile când în sectorul numai al unei singure divizii treceau câte două trei sute de avioane, în valuri de câte 30—40 şi uneori chiar 80. Câmpul pe care înaintam era semănat de gropi uriaşe, pământul răscolit ca de un plug uriaş, ce răsturnase toate şanţurile bolşevice. Aviaţia Germană cutreera stăpână văzduhul.

CU LOPATA ŞI CUŢITUL

Odată cu lăsatul serii, glasul tunurilor amuţea şi frontul se calma pentru un moment. Nu pentru mult timp. La ordinul „comandirilor" puhoaiele de ruşi se năpusteau la atac, în mase compacte. Uneori atacurile erau oprite imediat de focul de baraj al artileriei noastre, alteori bolşevcii însă reuşeau să ajungă până în liniile noastre. Aci lupta se încingea corp la corp, cu baioneta sau în lipsă cu cuţitul sau lopata, mai uşor de mânuit şi mai sigure. Intr'o singură noapte bolşevicii au deslănţuit în sectorul unui regiment 14 atacuri. Luptele se dădeau pe tăcute în besna nopţii cu cuţitul şi numai zorile au putut să arate înspăimântătoarele pierderi ce le suferiseră bolşevicii. In dreptul fiecărei gropi, dorobanţii aveau mormane de leşuri purtând în îngrozitoarele lor răni semnul îndârjitei voinţe de luptă a vlăscenilor. Indărătul liniilor rămâneau mulţi prizonieri, în special uzbeci ce refuzau să mai lupte pentru Stalin — şi dimineaţa, când lupta de moarte era sfârşită, uzbecii îngropau un obuz în pământ şi porneau împrejurul lui un dans grotesc, cântând cu voce piţigăiată, un cântec din stepa lor, manifestându-şi astfel bucuria de a fi scăpat din „raiul" de dincolo.

Acum luptele au intrat la Stalingrad în faza lor decisivă. Diviziile româneşti au înscris în istoria acestui războiu o nouă pagină de eroism românesc şi au adăogat lanţului de victorii ale armatei noastre, o nouă şi splendidă verigă.

Cap. t. r. Radian Eugeniu
Reporter de războiu P. P.

Octomvrie

1942 — Joi — Săpt. 40. 273–92

Octomvrie						
L	M	M	J	V	S	D
..	..	..	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	..

1

10

Noemvrie						
L	M	M	J	V	S	D
..	..	..	..	..	..	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	..	..	..	..	..	..

Ort. Sfântul Apostol Anania (70) și Acoperământul Prea Sfintei Născătoare de D-zeu.
Cat. Sfântul Remigiu Ep.
Prot. Benignu.

„In încleștarea de azi a lumii, în războiul cumplit pe care trebuie să-l trăim, se întemeiază noui așezări la care Neamul nostru trebuie să-și aducă toată contribuția lui de sânge, de jertfă și de onoare".
(Mareșal Antonescu)

Joi 1 Octomvrie — 10 — C. R.

FORȚELE GERMANE ȘI ALIATE AU PĂTRUNS ȘI IN SECTORUL DE NORD AL STALINGRADULUI

Luptele inverșunate pentru Stalingrad au început să se desfășoare într'un tempo mai viu. Sforțarea trupelor germane și aliate s'a accentuat în ultimul timp, grăbind prăbușirea rezistenței bolșevice și deci ocuparea orașului. Cea mai mare parte a orașului este acum în stăpânirea forțelor germane și aliate care-și continuă înaintarea. Căderea Stalingradului nu va întârzia să se producă.

Trupele aliate au reușit să pătrundă, prin lupte grele și în partea de nord a orașului, unde inamicul a masat forțe considerabile și unde și-a continuat zadarnic atacurile sale de ușurare din spre nord.

In sectorul de sud al frontului de est, atacurile aeriene s'au concentrat din nou la 28 Sept. numai asupra liniilor de cazemate și a insulelor de rezistență bolșevică din partea de nord a Stalingradului. Avioane de luptă și avioane în picaj au atacat în tot cursul zilei, cu bombe de mare calibru, grupurile de case transformate în fortărețe din jurul Stalingradului, precum și căile de comunicații. La toate aceste atacuri au luat parte și avioane de vânătoare române, care au făcut protecția escadrelor de asalt și de luptă...

NOUI IMPORTANTE POZIȚII CUCERITE IN CAUCAZ

In Caucaz și la sud de Terek, trupe germane au cucerit noui poziții inamice puternic construite și apărate cu inverșunare, într'un teren muntos împădurit și greu de pătruns.

Aviația germană a bombardat regiunea portului Tuapse și a avariat două vapoare de tonaj mijlociu în Marea Neagră.

In sectorul fluviului Terek și deasupra litoralului Mării Negre au avut loc la 28 Sept. în mai multe rânduri, lupte aeriene precum și atacuri aeriene germane îndreptate în contra pozițiilor bolșevice de câmp și de artilerie și în același timp împotriva legăturilor inamicului cu spatele.

In sectorul central al frontului de răsărit avioane germane de luptă au pătruns în ziua de 28 Sept. departe în spatele frontului inamic și au atacat cu bombe de calibru greu liniile de cale ferată pe care le-au distrus în mai multe puncte.

In sectorul nordic, numeroase poziții de luptă sovietice au fost nimicite, iar concentrări de trupe sovietice au fost decimate în ziua de 28 Sept. în cursul unui atac al forțelor germane, sprijinite cu efect de avioane de luptă.

In aceste lupte, bolșevicii au suferit grele pierderi sângeroase.

Regiunea orașului și portului Arhanghelsk a fost bombardată noaptea trecută. S'au declarat numeroase incendii.

VIOLENTE TIRURI DE ARTILERIE ȘI ATACURI AVIATICE PE FRONTUL EGIPTEAN

Pe frontul egiptean au avut loc violente tiruri de artilerie, mai ales în sectorul de nord. Gara din El Hamman a fost atacată de avioane italiene de asalt, care au tras asupra ei îndelung focuri de mitralieră.

In ziua de 28 Sept. avioane de luptă germane au dat atacuri razante împotriva unor aerodromuri britanice situate la vest de Delta Nilului, bombardând dela mică înălțime aerodromurile situate dealungul șoselei spre Alexandria și mai departe spre delta Nilului.

Aceste atacuri au fost încununate de succes, pricinuind inamicului stricăciuni importante.

ȘTIRI DE PRETUTINDENI

Un elogios articol într'un ziar bulgăresc despre personalitatea Mareșalului Antonescu

Ziarul „Bălgaria", organul Uniunii generale a militarilor de rezervă din Bulgaria publică la rubrica „Comandanți renumiți" un articol despre Conducător însoțit de fotografie, pe o pagină întreagă sub titlul: Mareșalul Antonescu, Conducătorul Statului Român și Șeful suprem al armatei române, spunând printre altele:

Personalitatea Mareșalului Antonescu merită o deosebită atențiune. Intr'un timp cât se poate de scurt, d-sa a reușit să reorganizeze România și să reînvie, transformându-le radical, forțele ei armate.

Premiant în toate școlile, Mareșalul Antonescu a fost deosebit de prețuit în armată, unde i s'au încredințat misiuni pline de răspundere. In timpul primului război mondial, el a fost șef de secție operativă în Statele Majore ale diferitelor armate și la Cartierul General. In campania din 1913 numai doi ofițeri români, printre care și Mareșalul Antonescu, au fost decorați cu „Virtutea Militară" de Aur. In timpul marelui război el a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul", la care Suveranul României a adăugat și o scrisoare, în care spune: „Antonescu, Regele cunoaște mai bine decât toți cât de mult trebue să-ți fie recunoscătoare România Mare".

Mareșalul Antonescu, spune în încheere „Bălgaria", a luat parte activă și în războiul actual în fruntea marilor forțe româno-germane. Pentru succesele obținute de operațiile pe care le-a condus, el a fost decorat de Führerul Adolf Hitler cu crucea de cavaler al „Crucii de Fier".

Cariera Mareșalului Antonescu, ca și a oricărei personalități mari, nu a fost o carieră liniștită. Când în Septembrie 1940 s'a pus problema viitorului României, Mareșalul Antonescu a fost chemat să salveze Dinastia, țara și poporul. Și a reușit.

„Exemplul român"

Marea revistă săptămânală „Union Francaise", care apare la Lyon pentru ambele zone a publicat un lung articol întitulat: „Exemplul român".

După ce arată că „tot ceeace se petrece de doui ani la acest popor amic merită să fie considerat cu atenție" amintind împrejurările venirii la putere a Mareșalului Antonescu, opera sa regeneratoare săvârșită în toate domeniile și contribuția României la cruciada antibolșevică, autorul articolului spune:

„România deține unul din primele locuri în luptele depe frontul de răsărit. De pe acum ne putem gândi că Europa nouă va ști să o trateze după meritele sale, care sunt mari. Un popor, care era pierdut acum doi ani, a știut să salveze totul. Desigur exemplul României trebue să dea de gândit.

Presa franceză despre personalitatea d-lui prof. Mihai Antonescu

Ziarele franceze au publicat telegrame din Berlin cu privire la vizita d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului de miniștri al României, la cartierul general al Führerului și cu privire la întrevederile d-sale cu d. von Ribbentrop, ministrul afacerilor străine al Reichului.

Ele au reprodus deasemeni o telegramă din Berlin, în care se arată părerea cercurilor politice din capitala Reichului asupra oaspetelui român, considerat ca cel mai puternic animator al nouei Românii și ca un sprijin solid pentru amiciția germano-română, care devine pe zi ce trece tot mai adâncă.

Führerul a ținut un mare discurs în fața nouilor ofițeri

Fuehrerul a vorbit Vineri la Sportpalast în fața a 12.000 de tineri sublocotenenți din armata terestră, marină, aviație și SS armate.

Mareșalul Reichului Hermann Goering a raportat Fuehrerului în numele tinerilor soldați.

Prin cuvinte pătrunzătoare, Fuehrerul a făcut în fața tinerilor o scurtă privire în istoria Germaniei, care își găsește încununarea prin lupta de destin a zilelor noastre.

După o subliniere a marilor obligațiuni pe care le are ofițerul în fruntea soldaților cari i-au fost încredințați în această luptă, Fuehrerul și-a încheiat cuvântarea exprimându-și încă odată siguranța sa nestrămutată în victorie și încrederea sa neclintită ca o stâncă în superioara putere de luptă a soldatului german.

Vizitele d-lor vice-amiral Nomura și contra amiral Abe

D-nii vice-amiral N. Nomura, șeful misiunii navale imperiale japoneze pe lângă comisia pactului tripartit și contra amiral Abe, delegatul marinei imperiale japoneze pe lângă comisiunea militară din Roma au plecat pe ziua de 28 Septembrie a. c., la Constanța. Inalții oaspeți au fost salutați de d. contra amiral adjutant N. Păiș, ministru subsecretar de stat al marinei.

Oaspeții au vizitat Constanța și Mamaia, apoi tot cu avionul s'au întors în Capitală.

La orele 14 d. vice-amiral Nomura a oferit o masă la care au luat parte: d. general Pantazi, ministrul Apărării Naționale, d. contra-amiral adjutant N. Păiș, ministru subsecretar de Stat al Marinei, d. Kyoshi Tsutsui, ministrul Japoniei la București, cu întregul personal al legației, etc.

A vorbit d. vice-amiral Nomura mulțumind d-lor: general C. Pantazi și contra-amiral N. Păiș pentru frumoasa primire ce li s'a făcut membrilor misiunii navale imperiale japoneze în România, evidențiind legăturile de strânsă prietenie dintre Japonia și România. A răspuns d. general C. Pantazi, ministrul apărării naționale, care a făcut un scurt istoric al marinei japoneze și a ridicat paharul pentru marina imperială japoneză.

CAMARADERIA CU SOLDAȚII ROMÂNI

P. K. Când am primit chemarea să venim în România, această țară ne era în fond necunoscută. Moravuri, oameni și obiceiuri, viața satelor din câmpiile Moldovei și din creerii munților transilvani, totul era diferit de noi, așa, cum era fatal să fie din cauza evoluției istorice deosebite de evoluția țării noastre.

Cu toate că ne aflam în bune relații încă din timpul perioadei de instrucție, deși aveam atâtea obstacole la înțelegerea reciprocă, totuși, soldatul român ne-a dovedit că este cu adevărat camarad apropiat în lupta pe care o ducem împotriva bolșevismului.

Am cunoscut cu acest prilej tipuri de oameni admirabili. Am cunoscut pe feciorul de țăran simplu pe care îl însoțește pe front evlavia strămoșilor și care se închină de mai mult ori înainte de a intra în luptă. Am cunoscut pe tânărul ofițer român din primele linii care este pildă la înaintare pentru subalternii săi. Am cunoscut și pe ofițerul vârstnic de Stat Major care conduce operațiunile de război cu o calmă superioritate.

Deosebirile locale care ne păreau la început câteodată atât de stranii le-am asimilat într'un an de luptă cot la cot.

Salutul ostășesc „să trăiți" atât de patriarhal l'am găsit frumos și plin de sens mai ales pe câmpurile de front.

Câteva figuri de camarazi români mi-au rămas cu deosebire în amintire. La poalele Caucazului am întâlnit pe colonelul Cornel, denumit de noi „Colonelul cu bastonul". Un baston care era mai mult ciomag. Nu se mai despărțea niciodată de el. In timpul luptei cele mai aprinse nu purta nici o armă. Sprijinit în baston împărțea calm ordinele necesare. La locul comandamentului său, bastonul lua locul de onoare printre panoplia cu arme.

Un alt colonel C. din Moldova, când a primit vestea că fiul său a căzut pe frontul de răsărit, după ce, în prealabil, fusese decorat cu Mihai Viteazul, a exclamat: „Este de mare importanță că fiul meu a căzut purtând pe piept aceiași decorație, pe care o poartă tatăl său".

Un soldat român rănit pe care noi vream să-l ducem cu automobilul nostru pentru pansament la primul post de ajutor, ne-a rugat să-l ducem întâi la comandamentul operațiilor pentru a anunța că pleacă deși o schije îi zdrobise partea stângă a pieptului.

In acest fel ne-am obișnuit cu camarazii români. Camaraderia de front face fuziunea sufletelor. Multe prietenii personale născute pe câmpurile de luptă vor dura și după acest război.

Dificultățile de exprimare din cauza limbei? Acestea dispar treptat, treptat, noi am învățat o sută cuvinte românești, camarazii noștri au învățat altă sută de cuvinte germane și împreună găsim platforma necesară înțelegerii, fără a utiliza regulile înalte și complicate ale gramaticii.

Iar când, mai târziu, vom povesti întâmplările noastre din timpul războiului, camaradul român poate fi asigurat, că îi vom păstra cea mai bună amintire.

C. Benedek
Reporter de război

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7 (Tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 1-X-1942